

# ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ

## ОГЪН И ДЪЖД

Част 2 от „Макензи-Блекторн“

Превод от английски: Людмила Близнакова, 1995

[chitanka.info](http://chitanka.info)

## ПЪРВА ГЛАВА

Какво, по дяволите, правя тук, погледна се Люк в огледалото и изтри едно черно петно от брадичката си. Нямахте отговор.

Не би могъл да обясни и защо остана у дома на Кеш Макуин, след като знаеше, че Карла Макуин ще идва на вечеря.

За него бе обичайно да изминава дългото разстояние, разделящо ранчото му във Фор Корнърс от град Боулдър, за да се види с приятеля си Кеш.

Обикновено двамата се занимаваха с раздрънкания джип на Кеш, а щом свършеха работа, хапваха пица и докато обсъждаха последните събития, изпиваха по няколко кутийки бира.

Беше необичайно, че Карла бе приела да се появи по време на посещението на Люк Макензи.

Защо ли Кеш не ми отговори дали Карла излиза с някого, продължаваше да се взира Люк в огледалото, сякаш там се криеше отговорът. Може би най-сетне ме е забравила и е склонила да бъде ухажвана от някой градски красавец. Е, дори и да е така, не е моя работа, заключи той дълбокомъдрено.

От доста време насам Люк полагаше напразни усилия да се убеди, че чувствата, които изпитва към по-малката сестра на Кеш, минават границите на приятелската загриженост. Истината не му даваше покой и нараняваше мъжкото му самочувствие. Преди три години така се бе увлякъл по Карла, че страстта му я накара да избяга от ранчото му „Рокинг Ем“. Бе решила, че само така може да спаси живота и честта си. Както и неговите.

Люк разтърси глава, за да прогони спомена за големите синьо-зелени очи, за тръпнещите устни, за опияняващата топлина на тялото ѝ. Толкова пъти Карла бе властвала над мислите му — насън и наяве. Но не тялото ѝ желаше той. Бленуваше да се върнат дните, когато ги свързваше истинско приятелство, което Люк приемаше като чудото на своя живот.

Три години, мислеше си той. А казват, че времето лекува.

Карла сигурно е забравила огорчението си и тримата с Кеш отново можем да заживеем като семейство.

О, небеса! Искам отново да чуя смеха ѝ, който оглася къщата, отново да видя усмивката, която огрява всичко наоколо.

— Хей, Люк! Корени ли ще пускаш там? — подвижна Кеш.

— Още се мъча да изчистя ноктите си от джипа ти. Защо не го размениш за някое зло псе, а после да го застреляш?

Вратата на банята се отвори. Едрото тяло на Кеш изпълваше рамката.

— Дай ми ризата си! — извика той.

— Защо?!

— Омазан е целият ти гръб.

Люк простена с отвращение, но Кеш не му обърна внимание.

— Какво ли не правя за теб! — възкликна Кеш и съблече черната си риза, като я запрати към приятеля си, който на свой ред му метна своята.

Люк доволно се усмихна. Двамата с Кеш носеха един и същ размер дрехи, така че нямаше да се чувства като в усмирителна риза.

— Така е по-добре — провлече Кеш. — Вече си прилично облечен. Какво щеше да си помисли Карла, ако те беше зърнала с дрехи, които сякаш са били влачени и дърпани от бездомна котка?

— Виждала ме е и по-зле.

— Не и на своя двадесет и първи рожден ден. Побързай! Хич не ме бива да украсявам торти.

Ухилен, Люк напъха ризата в панталоните си и последва Кеш в кухнята. Отношенията между Карла и Кеш покриваха до голяма степен представата му за истинско семейство. Майка му ненавиждаше „Рокинг Ем“. Тя се боеше от земята и вятъра, сякаш бяха живи същества, които заплашваха да я погълнат. Получи нервно разстройство и родителите ѝ пристигнаха от Източното крайбрежие, за да отведат със себе си онова, което бе останало от дъщеря им. Взеха и сестрата на Люк, седемгодишно момиченце, което той обичаше с цялото си сърце.

Никога не узна какво се бе случило с тях след това.

Тринадесетгодишен, Люк бе поверен на баща си, мълчалив мъж, пристрастен към алкохола. Живееха в ранчото „Рокинг Ем“, чиято земя изстискваше всичките му сили, но им се отблагодаряваше с

плодородието и красотата си. На деветнадесет години стана единственият наследник на имота. Година по-късно нае Кеш, комуто възложи да проучи природните богатства на имението. А след още шест месеца Кеш представи доведената си сестра, осиротяло момиче, чиито тъжни очи разбиха сърцето му.

Дали защото му напомняше за сестра му, или изпитваше нужда да се грижи за някого, но Люк се оказа обезоръжен от малката Карла.

Един ден, докато яздеше из ранчото, откри глинено парче от древен грънчарски съд. Занесе го на Карла и ѝ го подари. Искаше да я накара да разбере, че човек идва на света и си отива, но сътвореното от него остава. Момичето разбра смисъла на неизречените слова и се разплака. За първи път от деня, в който се бе разделила завинаги с родителите си.

Той я прегърна и я успокои. Струваше му се, че и той самият ридае за изгубеното си детство.

— Люк! — извика Кеш и щракна с пръсти пред очите му с топлия цвят на уиски. — Къде си?

Люк изсумтя.

— Къде е тортата?

— Ей там.

— Точно от това се боях — впери той отчаян взор в безформената шоколадена купчина, килната настрани и прегоряла по средата. — Има ли глазура?

— В мивката е.

В една купа се мъдреше творението на Кеш — бяла лепкава маса.

— Виж какво — рече Люк, — по-добре да взема тази торта, да я поразбъркам малко и да я изхвърля в канала...

— Имам и свещи — недоволно го прекъсна Кеш.

— Забоди ги в сладоледа.

— Престани. Къде остана авантюристичният ти дух? В крайна сметка можем да използваме лъжици.

Люк беше започнал да слага глазурата върху тортата, когато чу гласа на Карла.

— Братко, отвори! Ръцете ми са пълни.

— Честит рожден ден, сестричке! — мигновено отвори Кеш вратата. — Виж кой е тук! Току-що пристигна. Не го очаквах...

Карла се стъписа и залитна. В последния миг улови кутията с пица, която бе политнала заплашително към пода.

— Добро попадение, момиче — каза Люк, като изгледа Карла с поглед, искрящ от страст. За съжаление, не виждаше възможност да сподели копнежите му.

Можеше да я гледа, да спира очи върху всяка частица от тялото ѝ. Кестенявата ѝ коса бе изсветляла от слънцето, очите ѝ блестяха с цвета на лениви морски вълни, а тялото ѝ съблазнително се виеше, като обещаваеше топлина и нежност, които го омайваха от години.

Наложи си да се съсредоточи и да мисли за нея само като за сестра на негов приятел.

— Пицата е по-вкусна, когато не трябва да я ядеш направо от килима — отбеляза Люк.

— Щом казваш — безстрастно отвърна Карла. Чувстваше се така, сякаш от последната им среща бе изминал само ден, а не три години.

— Да си призная и аз предпочитам да се храня на маса.

— Преди обичаше импровизациите.

В този миг и у двамата им изплува скъп спомен. В деня, когато бе завършила гимназия, Карла се бе изправила пред Люк и му бе признала чувствата си.

Ако не бе потърсил утехата на уискито, навярно щеше да ѝ се усмихне топло и да я отпрати. Но дълго таената страст се разгоря внезапно и той я сграбчи. Целуна я и плъзна ръце по тялото ѝ. Тя се опита да го отблъсне, но той се нахвърли върху ѝ:

— Какво очакваш да направи един мъж, когато една жена му признава любовта си? Ти си още дете, но аз съм мъж. Затова бягай, докато можеш. Бягай и не се обръщай назад!

Карла прие думите на Люк буквално. Избяга и не се върна. Той се заключи в хамбара с инструментите и пресъздаде копнежа си в изкусни форми от дърво. Изработи стол, тоалетна масичка и две прекрасни табли за легло, влагайки мечтата си, обречена да не се сбъдне никога.

— Човек се учи, докато е жив — рече Карла.

— А ти какво научи, слънчице? — попита Люк.

Очите ѝ се присвиха от вълнение, като чу галеното име, с което на времето я наричаше. Тя се овладя и го погледна хладно.

— Любители на импровизациите наричат деликатно хората с разни имена, за да не им кажат открито, че са глупаци.

Люк разбра, че я е обидил. Испита съжаление. Искаше да я развесели, а я огорчи.

— Съжалявам. Ти не си глупачка. Подивял съм, напоследък гоня единствено своенравни крави и ям лоша храна. — Люк се прозя и протегна ръце над главата си.

— Намери си готвач — рече Карла и профуча край него.

Той отпусна ръце и несъзнателно посегна към лъскавата, дълга до раменете, коса. Тя потръпна.

— За последните дванадесет месеца смених шестима — каза Люк. — Нито един не може да се сравнява с теб. Знаеш ли, Карла, липсват ми вечерите, когато тримата с Кеш разговаряхме за това-онова, а после се боричкахме кой да получи най-голямото парче от кекса. Славни времена бяха, слънчице.

Карла остави върху плота кутията с пица и започна да я реже.

— На бас се хващам, че не ти липсва миенето на чиниите — рече тя.

— Навремето си заслужаваше труда — отвърна Люк.

— О, не, недей! — въздъхна Кеш.

— Какво недей?

— Недей да омайваш сестра ми. Ще дойде да ти готви, а аз ще получа в замяна отварачка за консерви.

Люк лениво се усмихна.

— Страшна идея, Кеш. Слънчице, би ли...

— Не — бързо го прекъсна Карла.

— Защо? — тя не обърна внимание на въпроса, наведе се и пъкна пицата в печката да се затопли. — Защо? — повтори настойчиво Люк.

— Защото Кеш ще умре от глад — промърмори тя.

— Лъжа! Мога да готвя — възрази брат й.

— Разбира се — отвърна тя, — щом предложението е от мъж на име Люк Макензи.

В този миг Карла мерна необичайната кафеникаво бяла купчина в края на плота. Внимателно я докосна с пръст и го облиза. Люк я проследи с жаден поглед.

— Прекалено сладко е за сос. Да не би да е боя? — Тя развеселено изгледа брат си.

Люк се ухили.

— Пак се преструваш! — Кеш едва сдържа усмивката си. — Затова ли отказа на любезното ми предложение да сготвиш и настоя да донесеш пица?

— Бинго! — рече Карла.

— Колко ти дължа за пицата?

— Сто долара.

Брат ѝ се стъписа:

— Какво има в тази пица — хайвер от моруна?

— Наденица и гъби. В цената съм включила и подаръка ми.

— О! И какъв беше?

— Още няколко седмици с Фред.

— Фред? — възкликна Люк. — Кой, по дяволите, е Фред?

## ВТОРА ГЛАВА

— Грещиш за Фред — каза Карла.

— Какво?!

— Познай — промърмори тя.

Люк присви очи.

— Фред е нейното бебе, тъй да се каже — неохотно се намеси Кеш.

— Бебе? За какво бебе става дума.

Карла мерна окуражителната усмивка на Люк и на свой ред се засмя. Беше си същият, висок, здрав и строен. Тъмната му коса приятно контрастираше с кехлибареножълтите му очи. Високите скули издаваха славянски произход. Обзе я безмерен копнеж. Сякаш времето бе обърнало своя ход и бе спряло в онзи миг преди три години, когато бе безумно влюбена в Люк и не допускаше, че той не изпитва същите чувства. Спомени завладяха съзнанието ѝ...

Над нея се бе надвесил Люк, широките му рамене пречеха на погледа ѝ, ръцете му диво я притискаха, а устните му настоятелно търсеха нейните...

Беше объркана и уплашена.

Друга бе сцената, която си бе представяла. Бе очаквала романтика, нежност...

Карла решително разтърси глава и го погледна.

— Фред е моят джип — успокой го тя.

— Джип е малко пресилено — намеси се Кеш. — Фред е бричка, която вечно застава на пътя на големите машини. Да знаеш само колко пъти ми се е налагало да я измъквам от някоя кална дупка. Следващия път ще те накарам да отидеш ти, Люк. Нали заради теб се носи из Фор Корнърс като виелица и преследва древни сенки.

Люк се втренчи в приятеля си.

— Така ли?

— Така. Ако не ѝ бе подарил онова парче керамика, не би се захванала с археология, а ако не се интересуваше от науката за



древността, нямаше непрестанно да се рови из стари кости и отломки заедно с преподавателите си.

— Мислех, че днешните момичета се интересуват повече от момчета, а не от...

— Отказах се да гоня момчета веднага щом завърших гимназия — глухо каза Карла и се обърна към брат си: — За пицата ми дължиш четиринадесет долара.

— И осемдесет и шест долара за ремонт на джипа?

Тя леко се усмихна и поклати глава.

— Не, но няма да откажа една прегръдка.

Кеш я прегърна братски. Въпреки че беше висока метър и седемдесет, върхът на главата ѝ едва докосваше брадичката му. Той я вдигна и я завъртя. Когато отново я свали, тя за малко не го настъпи. Едва си пое дъх. Люк беше висок колкото брат ѝ — метър и деветдесет — и с около половин-един килограм по-слаб от Кеш, който тежеше осемдесет и осем.

Люк протегна ръка и повдигна брадичката на Карла, като я застави да го погледне.

— А ти порасна ли вече, слънчице?

Милото обръщение и топлината на погледа му я оставиха без дъх.

— Не искате ли да хвърлим едни карти? — намеси се Кеш. — От месеци не съм играл покер.

Люк се отдръпна като попарен.

— Губещите обикновено се пазят — заяви той. — Носи им големи загуби.

— Късметлия на карти, нещастен в любовта.

Люк изсумтя.

— Аз ще разбъркам картите. Карла може да раздава. Ти отвори бутилката шампанско, която донесох.

— Шампанско? — изуми се Карла и погледна Люк. Усещаше болезнено присъствието му. Откога не бе допускала някого близо до себе си? От години. Точно от три години.

Люк ѝ се усмихваше. Сърцето ѝ ускори ритъм.

— Шампанско — потвърди той с басов глас. — Човек веднъж навършва двадесет и една години. Случаят е специален.

После се заеха с картите. Докато ги раздаваха Карла отпиваше от чашата златисто шампанско, което леко съскаше по устните и езика ѝ. Кръвта ѝ кипеше, съживена от спомените. Струваше ѝ се, че още усеща докосването на Люк.

„А ти порасна ли вече, слънчице?“

Думите непрестанно звучаха в ушите ѝ. Бе разсеяна и загуби, още преди Люк да ѝ налее втора чаша шампанско. Прости се със залога си от шест долара, но не съжаляваше, защото лъвският пай от мизата се падна на Кеш, човек, за когото обикновено казваха, че е сключил сделка с дявола срещу късмет на карти.

Когато Люк ѝ наля трета чаша, от пицата бяха останали само мазни петна по картонените чинии и Карла бе заложила задължението да приготвя храната в продължение на седем дни. Загуби.

Тази вечер всичко ѝ вървеше наопаки. Навършваше двадесет и една години и бе срещнала отново Люк... Шампанското ѝ харесваше и неусетно я опиваше. Ухаеше като хляба, който обичаше да пече...

Кеш и Люк не млъкваха, непрекъснато се шегуваха. В края на играта Карла бе задължяла да готви на Кеш цялото лято.

На Люк му бяха останали само седемдесет и пет цента. Карла открито поддържаше брат си и се радваше, че Люк губи. Той заложи и последните си монети.

Неочаквано обаче ходът на играта се промени. Люк започна да печели и полека-лека си върна загубеното. После решително заложи всичко. Спечели! Карла му доливаше шампанско с тайната мисъл да го напие. На Кеш му бе останала само петцентова монета. Той я заложи.

Люк откри картите си — имаше двойка седмици и деветка. Кеш възкликна от възмущение и хвърли своите, без да ги покаже.

— Какво? — не повярва на очите си Карла. Посегна към картите на Кеш, при което брат ѝ леко я перна през пръстите.

— Недей! Знаеш правилата. За да видиш картите, ти е нужно цяло състояние, а вече си разорена.

— Не мога да повярвам, че не успя да победиш една мизерна двойка седмици — промърмори Карла, но отдръпна ръка.

— Забравяш деветката — каза Люк.

— Лесно е да забравиш толкова малко нещо — въздъхна тя.

— Е — подхвана Люк, — нямаш късмет, Кеш. Загуби всички вечери, които трябваше да ти готви Карла. Намирам сделката за

изключително изгодна.

Последва мълчание. Накрая Кеш се усмихна.

— Ще трябва да й плащаш надници — подхвърли той.

— Същите, каквито плащах на последния готвач. Но ще трябва да поддържа и къщата. Залагам всичко на масата за това. Едно раздаване. Победителят взима всичко.

— Какво ще кажеш, сестричке?

— За кое?

— Люк е съгласен да заложи всичко, ако приемеш да станеш готвачка и икономка на „Рокинг Ем“.

— През лятото не си на лекции, нали? — попита Люк.

Тя кимна. Последните три години бе зубрила денем и нощем, само така можеше да оправдае отсъствието си от „Рокинг Ем“ през лятото, което иначе прекарваше в ранчото.

— Можеш да започнеш следващия уикенд и да продължиш до края на август. Почти сто дни — небрежно каза Люк. — Стая, храна и надници като на всеки наемен работник.

Карла погледна Кеш. Той й се усмихна насърчително. Опита се да отклони изпълнението на облога. Беше замаяна от шампанското.

— Ще ми стискаш ли палци? — попита брат си.

— Да.

Карла си пое дълбоко дъх.

— Играйте.

Кеш се обърна към Люк.

— Пет карти, без чистене, без теглене.

— Става — рече Люк.

В настъпилата тишина шумът от разбъркването на картите звучеше като плющене. Картите плясваха върху масата една след друга. Двамата си разменяха обичайните реплики и дискретно разтвориха и разгледаха картите си. Лицето на Люк бе непроницаемо. Той обърна своите.

— Едно асо... и нищо повече. Нищо! По дяволите... — изруга Кеш и бързо събра всички карти в безформена купчина. — Тази вечер имаш страхотен късмет, Люк. Падна ми се само едно вале.

За миг настъпи тишина. Тогавя Люк избухна в смях. Когато се обърна и видя смаяното лице на Карла, изражението му се промени.

— Щом се почувстваш самотна — внимателно каза той, — ще ти позволя да развалиш облога. Без подозрения и съжаления.

— Какво?

— Жените мразят „Рокинг Ем“ — продължи Люк. — Съмнявам се, че ще издържиш и три седмици. Колежът те е превърнал в градско чедо. Два уикенда без ярки светлини и ще започнеш да хленчиш и въздишаш както правеха всички момичета досега. Човек може да напише книга за това.

Да хленчи и да въздиша?!

— Ще съжаляваш за думите си!

— Съмнявам се.

— А аз не. Ще видиш.

Ленивата усмивка на Люк накара сърцето на Карла да забие два пъти по-бързо.

— Само едно нещо трябва да запомниш, мила.

— И какво е то?

— Аз хапя.

## ТРЕТА ГЛАВА

Какво, за бога, правеше тук?

Карла се движеше по запуснатия път, чиито криволици водеха към ранчото „Рокинг Ем“. Наоколо с пищно великолепие се простираше Фор Корнърс, дива и необитавана местност. Тя обожаваше природата. Отсъствието на хора не я тревожеше. Съмняваше се в здравия си разум, защото се бе запътила към дома на Люк Макензи и предстоящата среща я изпълваше с трепет.

Не можеше да отрече, бе красавец.

В ушите ѝ още звучаха думите на брат ѝ: „Не се отчайвай, Карла. Люк ще се държи добре с теб, както с всеки от другите работници в ранчото. Ще се справиш“.

— Много мило от твоя страна, Кеш — промърмори Карла. — Направи ми безценна услуга.

Всъщност не беше истински разгневена, макар да съзнаваше, че се забавлява със затрудненото положение, в което бе изпаднала. Поведението му, според нея, бе типично за всички по-големи братя — закачливо и едновременно с това покровителствено, изпълнено с обич. Бе готов да я глези и да ѝ угажда и не бе негова вината, че ѝ се налагаше да шофира по каменистия път. Тя бе предложила залога, който сега трябваше да издължи.

Би трябвало да я предупреди, че Люк ще присъства на тържеството за рождения ѝ ден. Едва не бе изпуснала пицата!

Откакто стана на четиринадесет години, всяка нощ този мъж спхождаше сънищата ѝ. Цели седем години.

В негово присъствие се чувстваше безсилна, губеше самообладание и се държеше глупаво. Правеше грешка след грешка.

„Не, каза си тя, невинаги. С грешките приключих в мига, когато взех лекарството. Не, не. Когато Люк ми го даде.“

След като навърши осемнадесет години и преживя шока от така нареченото лечение, Карла престана да ходи в „Рокинг Ем“, не си търсеше причини, за да се среща с мъжа на мечтите си. За съжаление,

решението ѝ бе взето с известно закъснение, след като бе понесла унижението на любовното признание и бе молила Люк да я приеме като жена.

Споменът за тази злощастна нощ все още караше Карла да се изчервява, да пребледнява и отново да се изчервява от променливите си чувства, които нямаше желание да анализира. Бе научила и нещо полезно, човек не умира от унижение. Макар да ти се иска да умреш.

Бе избягнала след загубената битка, обляна в сълзи. Бе шофирала като обезумяла, за да избяга далеч от мъжа, когото обичаше. Напразно се опитваше да си внуши, че го мрази.

Оттогава непрестанно се мъчеше да прогони Люк Макензи от мислите си. Безуспешно. Излизаше с различни мъже, упорито търсеше привлекателните им черти, но след всяка среща установяваше, че втори като Люк няма.

Нима бе възможно един мъж да бъде незаменим? Съзнаваше, че ако бе до Люк, не би ѝ се струвал толкова привлекателен. С времето близостта, сякаш изражда, чувствата и обичта се превръща в презрение и досада. Дали не бе това причината за безразсъдната ѝ постъпка, споменът, за която тегнеше над дните ѝ?

Ами рожденият ѝ ден? На този ден се предполагаше, че достига пълната си зрялост. Тогава какво обясняваше безумието на залога, който направи?

Е, всяко зло за добро, рече си тя.

По-добре да прекара лятото в „Рокинг Ем“, отколкото да се рови постоянно из стари документи и да прави безброй справки, които с еднообразието си я подлудяваха.

Не бе приятно, но така се изражда един учен. Въпреки че познанията за изчезнали култури и народи я очароваха, тя вече не беше сигурна дали наистина иска да стане археолог. През есента ѝ предстоеше да започне подготовката си за получаване на научна степен. Но първо трябваше да се справи с лятото. И с Люк.

Карла вкара колата в двора на ранчото, слезе и се протегна. Намираще се точно на три часа и половина път от ярките светлини на Кортес. При хубаво време. При лошо от цивилизацията я деляха от шест до шестдесет часа път.

Самотата не я притесняваше. Обожаваше природата. Привличаше я необятният див простор. След като навърши

седемнадесет години, доби навика да излиза от ранчото, екипирана с манерка, компас и раница. На Кеш оставяше бележка и стрелка, подредена от малки камъчета, с която обозначаваше посоката, в която е тръгнала. Това бе и единственият повод за лютите препирни, които възникваха между нея и брат ѝ. Кеш се гневеше, макар самият той често да постъпваше по същия начин.

Онова, което беше валидно за него, не важеше за другите. Карла се оплака на Люк, но двамата мъже се бяха наговорили и той спокойно ѝ заяви, че не би желал да я вижда сама из ранчото или в пасбищата от другата страна на пътя пред голямата къща.

При този спомен устните на Карла леко трепнаха. Беше се вбесила. Възрази на Люк, като му каза, че искането му е неразумно, а той, типично по мъжки заяви, че докато е в границите на „Рокинг Ем“, ще се подчинява на неговите заповеди. И толкова.

Не след дълго, Карла отиде в Уест Форк за провизии. Използва времето си, за да си потърси работа. Щастieto ѝ се усмихна и още същия ден ѝ предложиха да започне в един малък мотел като сервитьорка. Договорът включваше стая и храна.

Върна се в „Рокинг Ем“, разтовари провизиите и опакова дрехите си. Съобщи, че напуска ранчото на един от по-старите работници, а той, след като узна къде се канеше да отиде, незабавно съобщи на Люк.

Люк остана привидно спокоен, но не ѝ разреши да замине.

По това време Кеш бе на една от поредните си експедиции и Карла бе принудена да остане пленница в ранчото до завръщането на брат си.

При спомена за последвалия скандал леката усмивка изчезна от лицето ѝ.

— Колко си унила!

Карла трепна, стресната от гласа на Люк. Огледа се и го откри на предната веранда на къщата. Стоеше на сянка и я наблюдаваше. Той се изправи и пристъпи напред в ярката слънчева светлина.

От злощастната вечер на рождения ѝ ден бе минал само ден, но Карла имаше чувството, че не го е виждала цял век. Гледаше го като замаяна.

Пред нея стоеше същият Люк, когото от години познаваше. Едър, мускулест и ловък в движенията, си мъжът, който властваше

неизменно над чувствата и сърцето ѝ.

Тя винаги се бе радвала на компанията на другите състуденти, общуваше с тях, ходеше на представления и футболни мачове, но не можеше да ги приеме като мъже — поискаха ли да задълбочат приятелството си с нея, се отдръпваше.

Люк слезе от верандата и тръгна към нея, а тя мълчаливо го съзерцаваше. Бе замислила един план, който тайно се надяваше да осъществи. Да освободи съзнанието си от мисълта за Люк. Да се излекува от безплодния си копнеж по този мъж, който не я желаше.

Люк спря пред нея. Очите му сияеха с наситения блясък на старо злато. Сърцето ѝ трепна. Рискът бе прекалено сериозен, а облогът ѝ — много, много висок. А ако не успееше? Какво щеше да прави, ако близостта до него, вместо да намали, усили чувствата ѝ? Дали не повтаряше старите грешки?

— Само от минута си тук и вече си нещастна? — Люк се взираше в очите ѝ. — А ще трябва да прекараш няколко месеца в тази пустош.

— Не съм нещастна. Бях се отдала на спомени. Сетих се за онова лято, когато щях да започвам работа в мотела.

Люк присви очи и стисна устни.

— Лесно се отърва — глухо каза той. — Ако беше моя сестра, за подобен номер щях да те затворя в хамбара.

— Кеш е по-умен.

— Или по-глупав.

— Най-точно е да кажем, че бе решил да ме научи да се приспособя да живея по-различни начини, в случая далеч от хора и забавления. Затова не се съгласи да замина за града.

— Не ставаше дума за града, момиче, а за мотела.

— Какво за мотела?

— „Окей Корал“ е най-големият бардак от тази страна на Кортес.

— Бардак? — Изведнъж започна да разбира. — Да не искаш да кажеш, че...

— Точно така.

— О! Господи... — Карла завъртя очи. Развесели се от собствената си наивност и бавно поклати глава. Слънцето заигра в косата ѝ. Осъзнала комичността на ситуацията, тя избухна в смях. Най-



сетне проумя защо Люк я бе държал цели три дни до завръщането на Кеш като затворник.

Люк не отделяше поглед от Карла. В израза му се появи необичайна мекота, сякаш изпитваше и болка, и удоволствие едновременно. Спомни си за дните, когато тримата бяха неразделни. Прав беше Кеш, като забрани на сестра си да напуска ранчото. И Люк не искаше Карла да тръгва по широкия свят. Егоистично искаше да я запази само за себе си.

И после тъкмо аз ѝ показах колко жесток може да бъде светът. При тази мисъл Люк помръкна. Споменът за изплашената Карла, която неутешимо ридаше през онази кошмарна нощ преди три години, завладя съзнанието му.

— Ти беше невинна и наивна — заяви той. — Кеш искаше да издигне стена около теб и да те пази от всеки и от всичко.

Смехът на Карла замря. Досети се, че Люк мисли за нейното предложение. Пребледня, а после се изчерви. Заля я вълна от смущение.

Мразеше тази издайническа реакция, но не можеше да, направи нищо, за да го избегне или скрие. Думите на Люк прозвучаха жестоко, бяха като сол върху живата рана на спомените ѝ.

Бе се зарекла да загърби миналото. Наивното момиче го нямаше, беше станала жена, която не би се оставила да бъде заслепена от любовта си по мъж, твърде опитен, за да отвърне на желанието ѝ за романтика и нежност.

— Наивността се лекува — каза Карла. — Времето прави чудеса. Къде да си оставя нещата? — Надяваше се Люк да разбере състоянието ѝ и да промени темата на разговора. Уви! Той държеше да сподели собствените си преживявания.

— Слънчице, онази нощ, когато дойде и...

— Името ми е Карла — твърдо го прекъсна тя, обърна се и тръгна към малкия джип. — Искаш ли да паркирам при старата къща?

— Не. Ще отседнеш в голямата къща.

— Но...

— Никакво но! Няма да допусна толкова неопитно момиче като теб да бъде без надзор след мръкване. Един от работниците ми става опасен, щом види жена. Ако Кеш беше тук, можеше да отседнеш в старата къща. Боя се, че сега е невъзможно. Работата в изолирано

място като „Рокинг Ем“ не е лека. Не бих желал някой да пострада само защото се е напил и е видял, че прозорецът ти свети...

— Нито един от хората ти няма да...

— Нищо ли не си научила за три години? — прекъсна я Люк. — Мъжете пият, за да забравят, а едно от първите неща, които забравят, е да си държат ръцете далече от невинно момиче като теб.

— Аз не съм...

— Върни този куфар обратно — студено заповяда Люк.

— Какво?

— Няма да прекарам лятото в спорове с наемен работник. Ако не можеш да изпълниш една обикновена заповед, качвай се на джипа и изчезвай!

Карла се взираше в Люк с невярващи очи. Обида и гняв бушуваха в нея.

— Така ли щеше да се държиш с мен, ако Кеш беше тук?

— Ако Кеш беше тук, нямаше да се налага да те пазя от собствената ти глупост. Той щеше да се грижи за това вместо мен.

— Аз съм на двадесет и една години, пълнолетна съм!

— Момиче, когато става въпрос за мъже, ти още не си излязла от детската градина. Избирай — голямата къща или пътя към града.

Карла трескаво зарови из багажа си, като се опитваше да прикрие обзелото я вълнение при мисълта, че ще спи под един покрив с Люк. Ще го вижда по всяко време на денонощието, ще му готви, ще оправя леглото му, ще пере дрехите му... А къде би могла да се скрие от омайващия поглед на янтарено златистите му очи? От топлината на тялото му?

Лошо започва експериментът ти, момиче, рече си. Не си стояла и час до Люк, а вече трепериш. Стегни се! Чувствата са излишни. Длъжна си да ги превъзмогнеш. Нали затова се съгласи да прекараш лятото като готвачка, ти — бъдещият велик археолог!

Карла възвърна самообладанието си и се обърна към Люк. Лицето ѝ бе преbledняло и измъчено, а очите — широко отворени.

Той тихо изруга.

— Не се безпокой, няма да те нападна. По дяволите, и преди три години нямаше да те докосна, ако не бях пил и ти не се предлагаше. За бога, съвземи се! Човек ще си помисли, че съм те изнасилил.

— Не — дрезгаво рече тя. — Не.

— По дяволите, няма да позволя да бягаш и да се криеш, щом се доближа на три крачки от теб. Нищо не се е случило през онази нощ!

Карла изтръпна от обида. Нима бе възможно да говори така за чувствата ѝ?! Вдигна глава и тихо попита:

— Искаш ли готвачка и икономка за лятото?

— Да, но...

— Тогава ще трябва да изключиш от темите за разговор историята отпреди три години — прекъсна го тя. — Това е най-унизителното преживяване в моя живот. Като си помисля, ми се... повдига. — Рязко спря и поклати глава. — Така че, ако не искаш да напусна ранчото, не споменавай никога онази нощ.

— Прекалено късно е да шикалкавиш за облога — студено каза той. — Наех те за лятото. Ако не ти харесват думите ми, качвай се обратно в колата и заминавай. Ти знаеше какъв съм, когато прие облога, затова не си търси извинения да се измъкнеш. А ти ще го сториш, момиче. След три уморителни седмици в „Рокинг Ем“ ще закопнееш по ярките светлини на града, както се случвах всяка жена, дошла в това забравено от Бога място.

— В Уест Форк няма ярки светлини.

— Би могла да се повъртиш около мотела — язвително подхвърли Люк.

Карла помръкна. Не обичаше да ѝ припомнят колко пъти се е държала глупаво.

— Не ти ли е минавало през ум, че мъжете от рода Макензи прогонват жените, а не отдалечеността на мястото? — саркастично извиси глас Карла.

— Не позна. Никой от нашия род не е получавал оплаквания в леглото. Самотата през деня тежи на жените.

Карла стисна зъби. Завладя я страстно желание да разбере какъв е Люк в леглото, да усеща тялото му, притиснато до нейното, да чува как сърцето му ускорява ритъм под ласките ѝ. Изпитваше и боязън от непознатите сексуални отношения между мъж и жена.

— Е, какво избираш? Голямата къща или пътя?

— Къщата.

Струваше ѝ се, че повтаря грешка, която се бе зарекла да не прави повече, но присъствието на Люк я объркваше. Сякаш ѝ

отнемаше здравия разум. Преди да успее да продума, Люк бе до джипа и разтоварваше багажа ѝ.

— Доста неща си донесла.

— Ставаше дума за цялото лято, нали?

— По всяко време можеш да се откажеш. Аз съм човек, който държи на думата си.

— А аз ти заявявам, че ще остана, само ако се държиш с мен така, както и с другите работници.

Той я изгледа и кимна.

— Добре, момиче. Хайде, ще ти покажа стаята.

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Люк внесе и последния куфар в стаята, отредена за Карла. Тя любопитно надникна зад гърба му.

— О! — възкликна тя. — Откъде намери мебелите, Люк? Прекрасни са!

Тя пристъпи напред и плъзна ръка по хладната повърхност на тоалетната масичка. След това приближи огромното легло и с възхищение огледа изящната му изработка.

— Люк, та това е произведение на изкуството! Откъде, за бога, намери...

— Остави багажа засега — каза Люк и я избута навън. Не би желал да обсъжда мебелите, които бе изработил сам преди три години, търсейки забрава. Бе работил като луд, за да укроти копнежа си по момичето, което никога нямаше да му принадлежи. — Сега ще ти покажа кухнята. Побързай, после трябва да прескоча до обора. Има някакъв проблем с една от кобилите.

Карла понечи да каже, че познава кухнята, но замълча. Беше поискала да се държат с нея като с всеки друг работник и Люк изпълняваше желанието ѝ. Тя го последва надолу. Той пристъпваше леко, с пружиниращи стъпки. Носеше синя работна риза и избелели джинси с кожен колан. Имаше фигура на атлет. По ботушите му се забелязваха следи от стремена и шпори.

На долния етаж бе разположена кухнята. Подът бе застлан с груби плочи. Като се вгледа внимателно, Карла забеляза, че за да добие вярна представа за цвета им, ѝ е нужна кофа вода и парцал. Няколко кофи, поправи се наум.

— Как искаш да организираш свободното си време?

— Какво?

Люк бавно вдигна поглед към лицето ѝ.

— Свободното ти време. Искаш ли да работиш по шест дни и да имаш един почивен ден, или предпочиташ да работиш без почивка, за да събереш няколко дни и да си вземеш малка ваканция?

— Ще ги събирам — бързо отвърна Карла.

— Отначало всички жени казват така, но след няколко седмици бързат да отидат до Уест Форк.

— Кеш ще дойде в началото на август. Ще чакам.

— Ако имаш нужда от нещо, извикай ме — усмихна се малко объркано той. — Ще бъда в обора.

Карла го изпрати с поглед и въздъхна. Бе едновременно разочарована и облекчена от факта, че я остави сама. Отново се огледа. Цареше безпорядък и тя се замисли с какво да започне. Умееше да организира времето си.

— Чистенето ще почака — промърмори и погледна часовника. — След два часа ще дойдат дванадесет гладни работници. Тринадесет с Люк, не, четиринадесет. Люк важи за двама. Трябва да включа и себе си. Вечеря за петнадесет души.

Петнадесет, повтаряше си тя. Нищо чудно, че всички тенджери и тигани са толкова големи.

Мисълта, че трябва да готви за толкова хора, я постресна. Никога не бе се грижила изцяло за прехраната. Понякога готвеше за себе си и за брат си, в добрите стари времена и за Люк.

Запретна ръкави. Отвори вратата на хладилника и проучи с какво разполага. Изследва внимателно и съдържанието на шкафовете. Реши да приготви спагети със сос.

Откри един казан и по-малка тенджерата. Извади кутии с доматиен сос. На дъното на едно чекмедже откри единствената здрава отварачка за консерви. Отварянето на кутиите приличаше на битка. Накрая изсипа нужното количество в тенджерата и я постави върху печката. След това дойде редът на лука. По лицето ѝ се застичаха сълзи, ала направи героично усилие. Извади месото и го остави да се размразява.

Беше изминал почти един час, докато месото се размрази. В това време тя не успя да намери чесън или някакви подправки. Чудеше се какво да прави.

— По дяволите! Откога ли тук не е влизал готвач? — раздразнено мърмореше Карла. — Никакви подправки, никакви... — Внезапно часовникът привлече погледа ѝ. — Охо! По-добре да помисля за десерта.

Не след дълго дочу гласовете на завръщащите се работници. Миеха се и се приготвяха за вечеря. Прибраха последните машини и

животни.

Вечерта бавно падаше. Конете бяха получили храната си и от време на време процвилваха. Уморени, мъжете влизаха един след друг.

Внезапно Карла се сети, че не беше намерила чиниите и приборите за хранене. Започна наново да отваря шкафовете и в залисията си не чу, че вратата на кухнята се отвори.

— Ухае прекрасно — обади се мъжки глас. — Какво готвиш?

— Спагети — каза Карла, без да се обръща.

— На мен повече ми прилича на черешов сладкиш.

— О, десертът!

Тя профуча покрай мъжа и надникна във фурната. Тъкмо навреме! Грабна една кърпа и понечи да обвие с нея тавата, но не успя.

— Ръкавици — промърмори тя и се огледа.

— Оттук прилича на пай.

Карла извърна глава. До вратата стоеше Тенеси Блекторн, висок слаб мъж, който от пръв поглед личеше колко е мързелив. Гледаше младата жена и загадъчно се усмихваше.

— Тен! Ти ли си? — зарадва се. — Не съм те виждала цяла вечност, откакто замина за Кортес.

— Вечност е силно казано — ухили се той и одобрително я огледа от глава до пети. — Май вече не си малкото момиче? Пораснала си, станала си красива жена, дългокрака, със замечтан поглед.

Тя се засмя.

— Обичам гладни мъже. Безсрамно ласкаят готвача с надежда да получат по-бързо вечеря. Но нямаш късмет. Най-важната тенджера не завира.

— Нямаш късмет и точка — прозвуча хладно гласът на Люк.

## ПЕТА ГЛАВА

Карла се обърна към Люк. Лицето ѝ рязко бе променило израза си и от безгрижното веселие, с което бе отговорила на Тенеси, не бе останала и следа. Очите ѝ излъчваха надежда. Той разбра, че нищо не се бе променило.

— Май още търсиш игла в купа сено, а? — меко попита.

Карла и Люк мълчаха. Гледаха се така, сякаш от последната им среща бяха изминали години, а не часове.

— Ръкавиците са там — с треперещ глас рече Люк и посочи към един шкаф до печката. Не отделяше очи от синьо-зеления ѝ взор.

— Ръкавици ли? — повтори Карла, загледана в извивката на веждите му, чистата линия на устните и загорялата кожа на лицето му.

— Да, ръкавици.

— Аз пък твърдя, че ми мирише на сладкиш — отново се намеси Тен.

— Нямах ли какво да правиш? — остро попита Люк и отмести поглед от Карла.

— Не. Но ако ми дадеш чаша кафе, ще имам.

Люк гневно изглежда приятеля си, който бе нещо като надзирател на работниците в ранчото. В отговор Тен му се усмихна. Бе доловил ревност в поведението на Люк. Нали само преди миг бе коментирал достойнствата на фигурата на Карла.

Ревността и гневът са лоши съветници, каза си Люк в желанието да се успокои.

— Кафе ли? — Сърцето ѝ се сви. — Забравих да направя...

— Как можа да забравиш кафето? — Люк бе доволен, че има отдушник за гнева си. — И най-големият глупак би съобrazil, че след убийствената работа в ранчото, кафето е животоспасяваща напитка! Кафеникът е първият съд, който се слага върху печката, остава там през целия ден и се измива последен. Освен това, наредих вечерята да е готова в шест. Кое време стана? Ако не можеш да се справяш със задълженията си, можеш да си вървиш.



Люк се обърна и излезе от кухнята, преди Карла да успее да отговори. Не ѝ бе говорил така грубо и рязко, откакто я обвини, че не е пораснала достатъчно, за да умее да изрази любовта си към един мъж.

— Хей — обади се Тен, — не го взимай навътре! Тревожи се за черната кобила. Състоянието ѝ се влошава, а ветеринарят не може да разбере какво ѝ е.

Карла издаде неопределен звук и продължи да търси в шкафовете. Не откри нищо. Бе готова да избухне в плач и да зареже всичко.

— По-спокойно, момиченце. Хората няма да умрат от глад, ако почакаат малко.

— Кажете това на Люк.

— Добре.

Карла сграбчи ръката му, когато той тръгна през кухнята към кабинета на Люк в другия край на къщата.

— Пошегувах се — бързо изрече тя.

— Аз пък не се шегувам.

Той погледна нещастното лице на Карла и поклати глава.

— Няма и два часа откакто си тук, а вече изглеждаш изтощена. Опитвала ли си да кажеш на Люк как се чувстваш?

— Първият ден винаги е труден.

— Не това имам предвид. Казвала ли си на Люк, че си влюбена в него?

Карла замръзна на мястото си. Понечи да проговори, но от устните ѝ не се отрони и звук. Лицето ѝ бе мораво.

Тен въздъхна.

— Успокой се, Карла. Тук няма човек, който да не знае това, с изключение на Люк. Не мислиш ли, че е време да му кажеш?

— Той знае.

Тен тихо изруга, свали шапката си и прокара пръсти през черната си коса.

— Не е моя работа да се бъркам, но не виждам много смисъл да тичаш след вятъра. Защо се измъчваш?

— Аз не... — Карла едва говореше. — Не съм тук за това. Дойдох да се излекувам от... от детското си увлечение. — Тя преглътна два пъти и се опита да продължи, като полагаше усилия да

говори спокойно. — Мисля, че Люк знае защо съм дошла и затова прави всичко възможно да ми помогне.

След това изявление, Тен сякаш онемя. След малко каза:

— Ще ти помогна да сложим масата.

— Благодаря, Тен. Обещавам, че утре ще бъда по-спокойна.

Трябва да бъда, каза си. Не мога да прекарам лятото, затаила дъх, да чувствам как сърцето ми бие като на птичка в клетка, непрекъснато да се ослушвам за стъпките на Люк, за гласа и смеха му.

След няколко минути тя изтича в трапезарията с купчина вестници. Покри голямата маса със стари новини, реклами за храни на добитък и отглеждане на расови коне.

Двамата с Тен подредиха приборите. Работниците проявяваха нетърпение. Един от по-смелите надникна, но преди да отвори уста, Тен извика:

— Ще ви обадя, когато храната е сервирана.

Мъжът го изгледа с недоумение. Студените сиви очи на Тен го пронизаха.

— Оглуша ли?

— Не, господине. — Той бързо отстъпи назад. — Добре съм си.

— Сигурно умират от глад — виновно каза Карла.

— Не. Още помнят курабиите, които правеше. Когато Люк им каза, че ще готвиш няколко дни, лигите им потекоха.

— Кажим им да се успокоят. Ще бъда тук цялото лято, а не само няколко дни.

Тен вдигна рамене.

— Последната жена, която се задържа тук повече от две седмици беше грозна като смъртта и се напиваше до козирката. Накрая Люк я изгони, защото готвеше отвратително.

Карла се разсмя. Тен само се подсмихна криво.

— Събрахме пари, за да си купи билет за автобуса и да си тръгне. — Той комично изви устни. — За Аляска.

— За Аляска?

— Да. Назначиха я да плаши мечките да не приближават до мрежите със съомга.

Двамата се заляха в кикот. Не видяха едрата фигура, застанала на прага, с поглед в часовника. Бе седем без двадесет. Люк прецени, че

храната е готова и се отказа отново да порицае готвачката, която не бе се справила навреме.

Карла сграбчи китката на Тен и погледна часовника му.

— Спагетите сигурно вече са готови! Може би са малко твърди, но...

— След цял ден, прекаран на пасбището, сме готови на всичко.

Карла направи гримаса.

— Не знам. Понякога спагетите залепват за зъбите...

Тен се разсмя и леко подръпна един лъскав кичур от косата ѝ.

— Радвам се, че се върна. Грееш като слънце.

— Благодаря, Тен — свенливо го погледна тя. — И аз се радвам, че се върнах. Обичам това място.

— Мястото или собственика?

Въпросът бе зададен тихо и Карла се престори, че не е чула. Усмихна се на Тен и тръгна към печката. Чак тогава забеляза Люк. Напрегнатото му тяло излъчваше нетърпение и гняв.

— Чудех се кога ще си спомниш, че си наета да готвиш, а не да флиртуваш.

— Аз не флир...

— Правиш го — рязко я прекъсна Люк. — Внимавай, момиче. Както се усмихва, Тен е разбил безброй женски сърца. Не става за женитба, макар да е истински мъж. Само протегни ръце и той ще те грабне. И двамата знаем колко те бива да се хвърляш в чужди обятия.

Карла пребледня и се извърна. Взе ръкавиците и се приготви да вдигне казана с врящите спагети. В миг Люк прецени, че няма да успее и се втурна да ѝ помогне. Тя се бореше с непосилната тежест и едва не я изтърва. Той грабна дръжките и премести съда настрана. Никой не помръдваше. И двамата бяха осъзнали със закъснение, че Карла се бе отървала от голяма беда.

За един миг Люк наведе глава и леко докосна косата ѝ. Лъхна го аромат на цветя. Благоуханието беше замайващо, обещаващо ласки и топлина. Карла се разтрепери. Люк отстъпи назад и изруга:

— О, господи! Как мислеше да се справиш с двайсет литра вряща вода? Добре ли си?

Тя кимна. Люк се вцепени при мисълта, че би могла да пострада. Представи си как врялата вода погубва нежната ѝ кожа и потръпна.

— Слънчице — нежно рече той, — сигурна ли си, че не се нарани?

От неочакваната му нежност Карла се разстрои. Премигна няколко пъти, за да прогони сълзите. И без това Люк я смяташе за дете.

— Добре съм — дрезгаво отвърна тя и си пое дълбоко дъх. Копнееше да се обърне и да го прегърне, да почувства ръцете му около тялото си, да го държи в обятията си и да я милва.

— Благодаря ти, че спаси вечерята.

— Вечерята ли?

— Спагетите.

Люк нежно я обърна, вдигна брадичката ѝ и я погледна в очите.

— Мислиш ли, че ме интересува дали в тенджерата е останало нещо? Ти можеше да пострадаш!

Погали лицето ѝ и пое ръцете ѝ в своите. От допира желанието му отново неудържимо пламна. Той рязко се обърна и се отдалечи.

— Късметлия си. Дете! Следващия път помисли, преди да се заемеш с нещо по-голямо от теб. Може да не съм наоколо.

Карла се обърка. Само преди миг гласът на Люк бе нежен, изпълнен с желание, а сега — остър и заядлив.

— Не съм дете.

— Какво смяташ да правиш с казана?

— Излей водата в мивката.

Люк се справи с тежкия неудобен съд с такава лекота, че Карла искрено му завидя.

— Сега разбирам защо пещерните жени са търпели пещерните мъже — промърмори тя, мислейки, че Люк не я чува.

Той обаче я чу и я изгледа объркано. Не знаеше дали да се смее, или да ругае. Страстта се разгаряше в тялото му. Не бе наясно дали идването на Карла бе идея, достойна за радост, или за съжаление.

Работниците вече бяха насядали около масата и мълчаливо чакаха.

— Сипвайте си — подкани ги тя. — След минута се връщам със соса.

Този, който си сипа последен, пое зеления боб от Карла и ѝ връчи празната купа.

— Ако се върнеш бързо, може би ще успееш и ти да хапнеш — заяви ѝ ухилено.

Всички вече се хранеха, но с удоволствие пригласяха на закачките. Карла се вгледа в Тен и остана изумена от темпото, с което ядеше.

Дори Кеш не яде толкова, помисли си, освен ако цял ден не е обикалял по скалите да събира образци.

Целодневната работа на открито несъмнено отнемаше толкова сили, колкото и геоложките изследвания на Кеш. След малко работниците определено щяха да попитат за още.

Сложи купата със зеления боб на масата и тръгна към печката.

— Ти няма ли да ядеш? — попита Люк, докато протягаше ръка към бързо изчезващия сос.

— Не съм гладна.

Зае се да отваря буркани с чили, за да донахрани по-лакомите.

## ШЕСТА ГЛАВА

Един месец по-късно Карла все още се изчервяваше при спомена за първата ѝ вечер като готвачка в „Рокинг Ем“.

Представянето ѝ бе предмет на шеги и закачки. Люк не оставаше назад, единствено Тен се отнасяше сериозно и дори я защитаваше, като изтъкваше, че добрата по качество храна компенсира количеството.

Той предано помагаше на Карла, но предизвикваше гнева на Люк. Веднъж се бе заел да почисти стените, когато се появи Люк с лице като буреносен облак. Карла взе четката от ръката му.

— Благодаря за помощта, но Люк е прав. Не те е наел да чистиш стени.

— Откакто си тук, работиш повече от всеки друг. — Тен не пускаше четката. — Днес имам свободен ден и ако искам да мия кухненски стени, точно това ще правя.

Люк погледна измъченото нещастно лице на Карла и отново се ядоса. Тен имаше право, момичето работеше по дванадесет часа на ден. Къщата вече блестеше от чистота. Всеки ден съставяше списъци с нужните продукти и в хладилника винаги имаше достатъчно храна.

В кухнята ухаеше на шоколадови бисквити, които се печаха, и Люк стоеше упоен от аромата, загледан в разговарящите Тен и Карла.

Тя имаше вид на злояда. Люк бе сигурен, че е отслабнала и още по-лошо — някак посърнала, почти не се усмихваше. Съзнаваше, че той носи отговорност за нещастieto ѝ.

Но бе безсилен да се пребори със самия себе си. Всеки ден се заричаше да не излива гнева си върху момичето, но щом зърнеше как се усмихва на Тен, ревността го задушаваше. В тези мигове желанието и обичта към Карла се израждаха и се превръщаха в омраза и злост.

Карла не вървеше след него като кутре, както преди години, и той неочаквано прозря, че съжалява за това. Бе пожелал присъствието ѝ в ранчото, защото я обичаше.

Искаше му се отново да бъде нейният идол, да се опиянява от усещането, че за един човек поне е центърът на вселената. Жадуваше

за вниманието, което му бе отказвано години наред и от майка му, заета да се бори със злите духове, и от баща му, комуто не оставаше свободен миг.

По дяволите, безмълвно се гневеше Люк. Защо трябваше Карла да порасне и всичко да се развали?

Единственият отговор даваше сърцето му, като неизменно бясно ускоряваше ритъм. А може би бе пораснала и нямаше да го отблъсне? Искаше да я притисне в обятията си, но все се боеше, че ще избяга.

Никакъв шанс. Тя бе просто колежанка.

И все пак на нейната възраст много момичета вече имаха деца.

Но имаше и нещо друго, което бе свързано със собствената му ценностна система. И Кеш, и Карла му бяха приятели. Не би желал да ги нарани.

И все пак я желаше до болка. Искаше да съблече дрехите ѝ и да гледа тялото ѝ, да я докосва, да усети вкуса ѝ, да проникне в нея и да чувства как го облива страстната ѝ топлина, двамата да споделят насладата на изгарящия ги екстаз. Желаше това всяка нощ, докато накрая се събуждаше, облян в пот, треперещ, обезумял...

За бога, тя бе сестра на Кеш! Забравил ли бе?

Не. Нали затова чакаше да порасне? Да може съзнателно да вземе решение. Да разбере какво иска.

Безмълвни въпроси без отговор... И така до безкрай. После пустота и гняв.

Да ѝ предложи ли да се омъжи за него?

Невъзможно. Още в детството си се бе закълел, че няма да предлага брак на жена, която не е родена и отрасла в ранчо, ако не е в състояние да приеме тежката работа и изолацията, които бяха неразделна част от суровия живот в „Рокинг Ем“.

Не бе срещал момиче, което да проникне зад аскетичния му начин на живот и да докосне душата му. Не беше открил момиче, което само с поглед, с усмивка, с чистото ухание на кожата си да накара тялото му да тръпне от желание. Освен Карла.

Дните минаваха. Карла го гледаше мрачно, а Тен го вбесяваше с позата на наблюдател, който се забавлява.

— До сто ли броиш, шефе? — попита Тен с престорено съчувствие. — Знаеш, че никога не си бил светец или мъченик, но напоследък можеш да научиш и самия сатана на някой и друг номер.

Интонацията на Тен беше толкова подигравателна, колкото и усмивката му. Люк усети, че губи контрол над себе си.

— Продължавай да упорстваш, Тенеси. Ще постигнеш целта си.

— Приемам думите ти като съгласие.

— Карла, защо не отидеш да видиш котенцата в хамбара — каза Люк, без да сваля поглед от спокойното мъжествено лице на Тен. — Гледай да не се загуби някое.

— Бисквитите ще...

— Аз ще се погрижа за тях — тихо я прекъсна Люк.

Карла погледна единия мъж, после другия с широко отворени тревожни очи. Понечи да заговори, но устните ѝ пресъхнаха. Обърна се, без да пророни дума. Задната врата изскърца и се затвори.

Люк почака известно време и заговори:

— Добре, Тен. Хайде, казвай!

— Наистина знаеш как да предизвикаш някого — промърмори Тен, като го наблюдаваше с присвити очи.

— Защо искаш да се скараш с мен?

— Мислех, че така ще ти дам възможност да излееш гнева си.

— Какво искаш да кажеш?

— Вадиш душата на Карла, откакто е тук. Каквото и да направи, постоянно я ръфаш.

— Аз съм я наел да работи, а не да флиртува.

— Да, мина ми през ум, че вероятно това те тормози — подигравателната усмивка на Тен угасна. — Не намираш добра дума за нея, а когато я чуе от друг, се вкисваш. Никога не си бил егоист, но ако се съди по поведението ти напоследък, човек би помислил, че щом не можеш да имаш Карла, не искаш и никой друг да я притежава.

— Тя е прекалено млада, за да говорим за притежание.

— Глупости, шефе! Тя е жена до мозъка на костите си.

Тен долови промяната в лицето на Люк и продължи:

— Достатъчно голяма е. Ако иска мъж, ще го има.

— Остави я на мира, Тен!

— Защо? Ти не я искаш. По дяволите, тя вече не е дете. Мъжете в Боулдър не са слепи.

— Престани.

Тен въздъхна, вдигна глава и прокара пръсти през черната си коса.



— Проклет глупак! Карла от години те обича, а ти през цялото време я отблъскваш. Отиде в колежа и сигурно е намерила там мъже, които не са я отблъснали. Пораснала е. Сега се върна, за да види как се вместиш в спомените ѝ.

— Карла не е от тези, които спят с всеки — напрегнато рече Люк.

— Кой ти говори за това! Става дума за едно момиче, което беше отпратено оттук с наранена гордост. Според мен може да ѝ бъде простено, че си е намерила едно-две хубави момчета, които са пожелали да изцелят раните ѝ с целувки и да я накарат да се почувства харесвана.

Люк не продума, но мисълта, че друг мъж е докосвал Карла, го разтърси. Тен усети гнева му и вдигна рамене.

— Отива ти, шефе. Но трябва да знаеш едно. Карла ми каза, че това лято е дошла тук, за да превъзмogne чувствата си към теб. Продължавай да я измъчваш и в края на лятото тя ще си отиде, без да обърне поглед назад. И какво ще стане с теб? Грешката е в теб, не в нея. Никога няма да намериш такава жена. Знаеш го.

Люк мълчеше и измерваше Тен със студени очи. Бе хванат натясно.

— Не мога да живея в града — заяви той.

— Тя искала ли е това от теб?

— Не, но рано или късно ще го направи. „Рокинг Ем“ е ад за жените. По-добре да не се женя, отколкото да имам жена, която да зареже децата и съпруга си, или да посяга към бутилката, ако не полудее от самота.

— Карла няма...

— Разбира се, че няма — свирепо изрева Люк. — Мислиш ли, че майка ми и лелите ми са искали да изоставят децата и съпрузите си? Мислиш ли, че баща ми и чичовците ми нарочно са избрали слаби жени за съпруги? Мислиш ли, че искам да гледам как Карла линее, посърва и тъжи за живота, който не би могла да има, ако стане моя съпруга? Или може би мислиш, че трябва като някой колежанин просто да взема това, което ми предлага, без да се притеснявам за после?

Тен едва чуто изруга.

— Започваш да разбираш — каза Люк. — Стой далеч от нея, Тен. Това е първото и последно предупреждение, което ти отправям.

— Ами ако искам да се оженя за нея?

Люк затвори очи. Когато ги отвори, в тях нямаше никакво чувство — нито гняв, нито страх, нито желание, само празнота.

— Мислиш ли за брак?

— Тя е жена, която кара един мъж да се замисли за домашно огнище, за дълги зимни нощи и бебета, които пълзят насам-натам — каза Тен. После въздъхна, отново прокара пръсти през косата си и добави: — Но това е всичко, друже. Мисли. Мечти. От мен няма да излезе добър съпруг и никой не знае това по-добре от мен. — Той оправи шапката си и погледна Люк в очите. — Отпусни се Люк, Карла наистина изпитва нежни чувства към теб...

— Ами ако аз не изпитвам?

— Ще стана неин защитник, ти ще се вбесиш и ще започнем дяволска битка. Тогава ще останеш без приятел, а ранчото — без надзирател. — Тен се усмихна ехидно. — Ти си по-едър от мен, но ще се биеш честно. А аз не.

Люк неохотно се засмя.

— Страшна бъркотия, нали?

— Така е — съгласи се Тен. — Защо позволи на Карла да дойде в ранчото през лятото, след като си знаел, че това ще те влуди?

— Аз... — Люк затвори очи и поклати глава. — Тогава ми изглеждаше добра идея. Тя нямаше какво да прави през лятото. „Рокинг Ем“ нямаше готвач. Хората щяха да се разбунтуват, ако трябваше да продължат да ядат помия, която и свинете не биха докоснали. Карла е добра готвачка. Някои от най-хубавите ястия, които някога съм ял, бяха приготвени от нея за Кеш и мен в старата къща. — Люк потри врат и се намръщи. — Както ти казах, в началото ми изглеждаше добра идея. Освен това очаквах, че бързо ще се откаже.

— Карла ли?

— Изминаха четири седмици. Сигурно мечтае да отиде на кино, да си направи прическа или каквото там правят жените в града. Преди да дойде тук, й обещах, че трябва само да каже и облогът ще приключи без лоши чувства, без съжаления.

— Не я познаваш много добре, нали?

— Какво имаш предвид?

— Карла не е отстъпвала пред никого, дори и пред вироглавия си брат. Сключила е облог. Ще го плати или ще умре. Затова я измъчваш толкова — мислиш, че можеш да я предизвикаш да напусне. — Люк изглеждаше притеснен, но не каза нищо. — По дяволите, нямаш никакъв шанс — продължи Тен. — Карла може да е красива и усмивката ѝ да е нежна като розов цвят, но тя е решително момиче. Спомни си това, когато следващия път започнеш да си го изкарваш на нея.

Люк рязко си пое дъх. Не беше мислил за Карла по този начин. Бе я възприемал като момиче, което не осъзнава какво представлява животът в „Рокинг Ем“.

Тен съчувствено се усмихна.

— Здравно си се оплел.

— Направи и на двама ни една услуга, Тен — каза Люк и упорито се вгледа в другия мъж.

— Разбира се.

— Престани да се месиш в живота на Карла. Когато се навърташ около нея като квачка, започвам да мисля колко е вкусно пилешкото.

Тен отметна назад глава и се засмя. Продължаваше да се смее и когато Люк ядосано тръгна към хамбара.

## СЕДМА ГЛАВА

— Намери ли призрачния кон? — попита Тен. Гласът му бе безизразен, но сивите му очи блестяха от съчувствие и смях. Люк бе прекарал дълги часове на пасбището, за да избегне близостта с Карла, под предлог, че търси митичния черен жребец, който живее в тесните червени каньони и скалистите проломи в югоизточната част на „Рокинг Ем“.

— Не, но един-два пъти видях следите му — отвърна Люк, докато сипваше в чинията си огромна порция говеждо печено, пържени картофи и сос.

Не вдигна поглед, когато Карла сложи до чинията му купа с хрупкав зелен боб. Измъчваше го мисълта, че я е тласнал в ръцете на някой колежанин. Дните му се струваха все по-дълги и по-дълги, но дори и смъртно уморен, достатъчен бе един поглед и в тялото му се забиваха горещите остриета на желанието.

Реши да не се прибира. Пет дни се скита из „Рокинг Ем“, спеше навън и се будеше с пламнало, изгарящо от страст, тяло. През деня преследваше мислите си, сякаш бяха облачни сенки, които летяха над лицето на земята.

На петия ден все още не бе наясно със себе си. Не можеше да приеме, че Карла е лежала в прегръдките на друг мъж, но си внушаваше, че загубата на девствеността ѝ би му помогнала да я убеди да бъдат заедно.

Желаеха се. И двамата бяха на подходяща възраст. Можеха да си принадлежат, да удовлетворят страстта и да продължат да живеят по единствения разумен начин.

Отделно.

Тя дойде тук, за да се излекува от мен. Защо да се въздържаме, по дяволите? Защо не вземем това, което и двамата искаме толкова силно, че не можем да се погледнем, без да изтръпнем?

— Благодаря — рече Люк на Карла с по-рязък глас, отколкото искаше.

Тя се усмихна нежно и колебливо. Лицето му беше сурово. Откакто се скараха с Тен, се успокоиха и не се дразнеха. Тен не говореше за Люк, нито за чувствата ѝ към него.

Няколко мига блестящите синьо-зелени очи непредпазливо се взираха в Люк с жажда. Изглеждаше уморен и измъчен.

Карла се върна в кухнята. Бе измила съдовете от вечерята и размесваше тесто за курабии. Каквото и количество да приготвеше, изчезваха за часове. Понякога си мислеше, че мъжете хранят кравите с тях.

— Има ли още кафе? — извика Люк от трапезарията.

— Два-три литра. Има ли достатъчно сос?

— Можеш да донесеш още.

Карла се усмихна, напълни чиния със сос, взе две ръкавици и ги уви около тънката гореща дръжка на кафеника.

— Къде е Тен?

Люк се намръщи.

— Предполагам, че е в спалнята. Защо? Имаш ли нужда от нещо?

— Не. Просто се чудех как е ръката на Коузи.

Люк взе чинията със соса и започна да полива картофите.

— Какво е направил Коузи?

— Порязал се е, а не иска да отиде на лекар. Заших ръката му колкото можах, но не съм хирург.

Люк се обърна към Карла, наклони чинията и сосът се разля върху масата.

— Какво си направила? — попита той.

— Заших Коузи с извита игла и копринен конец от моя лагерен несесер. Преди години Кеш ме научи как да го правя. Той непрекъснато се порязва, когато прави изследвания на открито. В повечето случаи е достатъчно да се направи превръзка, но Коузи не искаше и да чуе. Каза, че му трябва само обикновена стара игла и конец. Когато свърших, потопи ръката си в отвара от тинтява, с която мажат раните на телетата.

— Сосът!

Люк сведе поглед, загреба с пръст соса и го облиза. Карла му наля кафе. Двамата месеца работа в ранчото я бяха научили да се справя с тежките кухненски съдове.

— Ловко го правиш — отбеляза Люк.

Карла го погледна удивено.

— Какво?

В миг той забрави какво искаше да каже. Очите ѝ бяха близо до него, сочните розови устни с меката си извивка безмълвно го подканяха.

— Кафеникът — рече Люк с плътен глас. — Справи се с него без проблеми.

— Болката е велик учител — сухо каза Карла. — Достатъчно е да се опариш два-три пъти, за да се научиш да се пазиш.

Блестящите кехлибарени очи на Люк се присвиха. „Болката е велик учител. Научаваш се да се пазиш.“ Дали Тен нямаше да се окаже прав? Че Карла се е върнала в „Рокинг Ем“, за да се излекува от болката, която той ѝ бе причинил.

Люк я желаше. Радваше се на болката в тялото си, защото отвличаше вниманието му от болката в душата. Дори да не беше се отдала другиму, тя си оставаше малката сестра на най-добрия му приятел, неподдала се на мрачната слава на „Рокинг Ем“ в съдбата на жените.

Ето! Карла го наблюдаваше с жадни очи. Тялото му пламтеше. Прехапа устни, за да сподави надигащото се стенание.

Престани да ме гледаш, искаше да ѝ каже. Нима ми отмъщаваш за онова, което сторих преди три години? Защитата му беше рухнала.

Люк уморено потърка врат. Не петте дни го бяха изтозили, а мислите за сестрата на Кеш, от които напразно се опитваше да избяга, но все откриваше, че не е помръднал.

— Бурята стигна ли те?

Думите на Карла бавно проникваха в съзнанието му. Усети колебанието ѝ да го заговори, загрижеността ѝ, копнежа ѝ да чуе гласа му.

Люк знаеше колко болезнен е този копнеж, защото и той се измъчваше. Във воя на вятъра бе чувал и нейния глас, бе виждал лика ѝ през падащата водна пелена на пороя. Бе се будил в нощта с протегнатата ръка, за да почувства мекотата и топлината на тялото ѝ. Но ръцете му докосваха единствено хладната земя, на която спеше.

— Не — тихо отговори Люк. — Бях в един от страничните каньони, където скалите образуват козирка. Тя ме предпази от дъжда.

— Като каньона Септембър?

— Да. Кеш разказвал ли ти е за това място?

— Не. Ти ми разказа, когато бях на четиринадесет години и ми даде едно парче индианска керамика, което си намерил там. Още го пазя, мисля, че ми е... талисман. Напомня ми за всичко, което се е случвало някога и може пак да се случи.

Карла сведе очи. И каньонът, и мъжът бяха недостижими. Люк притаи дъх. В гласа ѝ се долавяше копнеж, от който сърцето му се сви.

— Кеш обеща да ме заведе там през август — продължи тя. — Ще усетя ветровете, ще чуя плискащата се в камъка вода... Ще разгледам развалините.

— Никога не съм намирал развалини — рече Люк. — Знам, че са там... — За миг погледът му се зарея нанякъде, после вдигна рамене и продължи да се храни. — Ранчото ми отнема времето. — Дългите пръсти на Люк разсеяно докосваха чашата кафе. Карла наблюдаваше ръката му с несъзнателен копнеж. — Когато каньоните се покрият със сняг — продължи той, — често се замислям за предците ни. — Люк вдигна чашата с кафе в безмълвен поздрав към Карла. — Виждаш ли, малкото керамично парче, което ти дадох, откри нов свят и за мен.

— Навярно — каза тя с пресипнал от спомени глас. — Ти откри нов свят и за мен, тогава, когато моят се сгромолясваше.

Люк се намръщи от спомена за нещастното крехко четиринадесетгодишно момиче, в чиито очи имаше повече мрак, отколкото светлина. Не за първи път изруга съдбата, която за миг беше отнела родителите ѝ на един заледен планински път.

— Кеш ти даде този свят — тихо рече Люк. — Аз просто се присъединих към него.

Карла бавно поклати глава, но не каза нищо. Беше само на четиринадесет години, когато погледна светлокафявите му очи и видя бъдещето си.

Бяха ѝ необходими седем години, за да разбере, че не беше видяла неговото.

— Седни и си сипи кафе — каза Люк. — Изглеждаш... уморена.

Карла се поколеба.

— Добре, с удоволствие — усмихна му се тя. — Ще си взема чаша.

— Можем да пием от моята — небрежно рече той. — Ще се примирия дори със сметана и захар, ако искаш.

— Не е нужно. Вече мога да го пия и черно.

Научи се една нощ преди три години, точно след катастрофата. Бе се прибрала в апартамента си и си представяше, че Люк е срещу нея, двамата пият кафе и разговарят за „Рокинг Ем“, за планините и хората, за проломите с високи дървета от двете страни, за посевите и лъскавите непокорни домашни животни.

Люк издърпа стола до себе си и я покани да седне.

— Благодаря — тихо рече тя.

Желаеше я така, както желаше самия живот. Отпи от черната течност и ѝ подаде чашата.

— Настани се удобно, слънчице. Мисля, че е време да научиш историята на „Рокинг Ем“.



## ОСМА ГЛАВА

— Тази земя не е била заселена толкова бързо, както равнините на Тексас или Уайоминг — подхвана Люк. — По-голямата част от местността Фор Корнърс е скалиста. Трудно за мъжете, още по-трудно за животните и ад за жените. Индианците също създавали трудности. Племето навахо било миролюбиво, но скитащите се банди създавали проблеми на белите и другите индианци. И когато ликвидирали Черния ястреб след Гражданската война, белите дошли и останали тук, а повечето от тях трудно могат да се нарекат почтени граждани.

Карла се усмихна.

— Не е ли минавал оттук пътят на хората, обявени извън закона?

— Съвсем близо — призна Люк. — Един от моите прапрадеди вероятно е яздел с бясна скорост по тези места, видял земята, харесал я и се върнал, веднага след като се освободил от хората, които го преследвали.

— Преследвали? Хайка?

— Зависи с кого говориш. Ако разговаряш с лявото крило на семейството, казваш, че Кейс Макензи просто се е опитвал да върне златото на законния му собственик. Ако разговаряш с другите, кълнеш се, че тъкмо Кейс Макензи ограбил една банка и хванал пътя с тридесет килограма злато в торбата.

— Ти на кого вярваш?

— Преди защитавах първата версия, но след това показах златото на брат ти...

— Златото у теб ли е?

— Около една шепа. Кеш веднага каза, че не е от повърхностен слой. Порови се из старите вестници. Оказа се, че банката е приемала депозити от мините „Хард Лак“, „Шин Сплинт“ и „Мое Крик“. Тяхното злато е от повърхностни слоеве — загладено от водата на късове или стрито на прах в речните дъна. А онова, което е носел моят предшественик, е било остро, ярко и е минавало през кварца като

слънчева светлина през пролетни води. Брат ти го погледна и каза, че е от мината на Лудия Джак.

— Кеш никога не ми е разказвал за това.

— Помолих го да не казва на никого, дори на теб. Представяш ли си как ще плъпнат иманярите и набързо ще изровят земята в ранчото.

— Не се шегуваш, нали? Златото, което имаш, наистина ли е от легендарната мина на Лудия Джак?

— Мината може да е митична, може и да не е — сухо каза Люк. — Златото е било истинско, както и Лудия Джак Търнър.

— Какво кара Кеш да мисли, че е от твоето ранчо?

— Златото, предавано от поколение на поколение в моето семейство, много прилича на златото от други мини в тази област — същото съотношение на калай, сребро, олово, мед или каквото е там. Пък и семейната история го потвърждава. Кейс имал брат, който се оженил за едно момиче, което открил да тича като обезумяло из земите на мустангите. Тя била приятелка на Лудия Джак. Местността се пада на юг. Тъй като Лудият Джак ходел пеша, вероятно мината е била наблизко. Съобщавам ти мнението на Кеш и трябва да ти кажа, че оттогава насам я търси всеки път, когато дойде. Кейс Макензи не е харесал само земята. Тук намерил момиче, чийто баща не бил достатъчно бърз с пистолетите, нито е имал достатъчно късмет с миньорската кирка. Марая Търнър наследила правата върху водата на Екоу Крик, Уайлд Хорс Спрингс и Тен Сентинелс Сип, както и правата върху минералните залежи на голяма територия. Всеки обявен извън закона човек от цялата проклета област лагерувал на прага ѝ.

Карла затвори очи и бавно се отпусна, заслушана в плътния глас на Люк, който ѝ разказваше за хора, живели преди повече от век, хора, за които местността Фор Корнърс е била обетована земя, върху която още не бил стъпвал бял човек, а индианската история била толкова стара, че по-голямата част от нея вече била забравена.

— Виждал съм снимки на Марая — продължи Люк. — Знам защо обявените извън закона се навъртали наоколо. Била е красавица. Предизвиквала мъжете, защото храбростта ѝ била пословична. И всеки се втурвал презглава да улови лунната светлина в шепите си и да ѝ я поднесе само за да зърне усмивката ѝ. — Люк отпи глътка кафе. Карла се бе втренчила в него и го гледаше с обожание. — Марая държала на земята и настройвала обявените извън закона един срещу друг, както

правела кралица Елизабет през деветнадесети век. Не позволявала никому да властва над нея. Цели две години продължила борбата за благоволенieto й. Който се приближал до нея, неизменно след време бивал убит. Тогава се появил един мъж, стрелец от класа, с когото никой не можел да излезе на глава. Бърз и внимателен, той нито веднъж не се хванал в клопките им.

— Какво станало?

— Марая имала късмет. Този мъж бил Кейс Макензи.

— Човекът със златото?

— Същият. — Люк се усмихна. — Той нямал намерение да се жени. Не възнамерявал дори да се влюби. И ненадейно прописал стихове. Възпявал жената, чиято коса била с цвета на планински мед. — Той погледна Карла. — Като твоята. Очите ти също приличат на очите на Марая, ясни и прями. И устните ти са като нейните. Устни, които карат мъжа да иска... — Люк не довърши. Взе чашата и отново отпи. — Може би в жилите ти тече кръв от Търнърови, слънчице. Колкото повече те гледам, толкова повече ми напомняш за Марая. — Люк въздъхна и наум изруга късмета си. До него седеше жената, която желаше, но не можеше да има. — Марая се оказала жената, която Кейс търсил. Дълго издирвал сина на Лудия Джак Търнър, за да му даде дела от златото на баща му. Било късно за Джони Търнър, но не и за дъщеря му Марая. Тя използвала богатството си, за да уреди живота в имението... — Люк се сети как преди години той бе чул от баща си същата история. — Марая родила осем деца на съпруга си. Едното било Матю Кейс Макензи, бащата на дядо ми. След него е Лукас Тайръл Макензи, след това е баща ми, Самюел Матю Макензи и после съм аз, Лукас Кейс Макензи. Оттогава ранчото се предава по наследство в ръцете на този, който има смелостта да се занимава със земеделие и животновъдство в този район.

Лицето на Люк бе загоряло от вятъра и слънцето, потъмняло от наболата брада, с фини бръчици, които излизаха от ъгълчетата на очите му, издълбани от непрекъснато виране в далечината. С леката избеляла синя риза, износените джинси и изподраскани ботуши Люк бе достоен представител на семейството си.

— Бас държа, че приличаш на него — тихо рече Карла.

— На баща ми?

— Не. На престъпника Кейс.

Люк трепна, изпълнен с непреодолимо желание. Искаше да я прегърне, да усети как отвърща на ласките му, да чуе шепота ѝ, да признае, че той е единственият мъж, когото обича.

Единственият мъж, когото не биваше да обича, защото не можеше да ѝ предложи живота, който заслужаваше.

— Завиждам на Марая — бавно продължи Карла. — Дала е на своя любим всичко, което жената иска да даде на мъжа. Била е част от земята, както са били и индианците, които дошли до Пикчър Клиф и после изчезнали. Всички говорят за Запада, сякаш той е принадлежал само на индианците и обявените извън закона. Принадлежал е и на жените. По свой начин те са се борили за земята толкова свирепо, колкото всеки мъж. Искане ми се да съм една от тях.

— Не се залъгвай, момиче — язвително каза Люк. — Жените намразват земята. С основание. Тя ги смазва.

— Не е смазала Марая Търнър Макензи.

Люк вдигна рамене.

— Тя е била единствена. Завиждам на Кейс Макензи за любовта на Марая. Той е имал жена, която е обикнала тази сурова красива земя и никога не е плакала за мама, за копринени чаршафи или компанията на други жени. Марая е била някакво чудо.

— Много жени са живели на запад — бавно отрони Карла. — Една пета от земята е била владение на жени.

Люк вдигна вежди.

— Не знаех това.

— Ала мъжете пишат историята.

Той леко се усмихна и прикова очи в Карла. В погледа му нямаше желание, нямаше плам, а само студен метален блясък.

— Синът на Кейс не е имал късмет. Матю Макензи се оженил за едно момиче от Денвър. Тя била най-малкото дете в голямо семейство и първите десет години от брака раждала деца и плачела до скъсване за мама. Две от децата ѝ оцелели. Когато влезли в пубертета, тя вече била заминала за Денвър. — Люк разсеяно завъртя чашата. Карла се страхуваше да проговори. — По онова време не можело да става и дума за развод. Двамата живеели отделно, той — в ранчото, тя — в града. Момчето, Лукас Тайръл Макензи, пораснало и наследило „Рокинг Ем“ — продължи Люк. — Това е дядо ми. Той се оженил за дъщерята на собственик на ранчо от околността. Тя имала три деца и

била бременна с четвъртото, когато конят я хвърлил от седлото. И тя, и детето умрели. Осем години по-късно дядо ми се оженил отново. Баба Алис мразела „Рокинг Ем“. Щом баща ми станал достатъчно голям, за да управлява ранчото, баба ми и дядо ми се преместили в Боулдър.

Карла не помръдваше. Люк бе обзет от гняв и разочарование, сякаш бе приел за даденост факта, че няма да притежава жената, която обича, сякаш бе жертва на проклетие, което се предаваше в наследство заедно със земята.

— Татко и двамата му братя живеели в ранчото. Един след друг заминали за Корея. Когато се върнали, се оженили за момичета, с които се били запознали като войници.

Люк допи последната глътка кафе. Останалата част от историята на семейство Макензи нямаше да отнеме дълго време.

— Тук настъпил истински ад. Жените трудно издържали. Една от лелите ми се пропила и престанала, чак когато двамата с чичо ми се преместили в града. Другият ми чичо отказа да се премести. Жена му го съсипа. Често аз и двете ми братовчедки се криехме в плевника, за да избягаме от кавгите. Една нощ леля ми не издържа. Чичо бе скрил ключовете от колата и тя се запъти към града пеша. Беше студено, през февруари. Не стигна дотам. Но желанието ѝ се изпълни. Не видя повече как слънцето залязва зад Огнените планини.

Карла настръхна. Беше чувала достатъчно за миналото на Люк, за да се досети какво следваше.

— Люк, недей да разказваш...

— Не — прекъсна я той мрачно. — Свършвам вече. Майка ми намразила „Рокинг Ем“ от момента, в който стъпила тук. Но обичала баща ми и решила да опита. Просто не бе достатъчно издръжлива. Отначало няхаме дори телефон, за да може да говори със семейството си и с приятелите си. Наблизо не живееше нито една жена. Тя имаше само децата си и работа, която е съсипвала и по-силни жени от нея. Една нощ вятърът започна да пици по върховете и тя запищя заедно с него. След една седмица родителите ѝ дойдоха да я вземат. Отведоха я заедно със сестра ми и двете ми братовчедки. Върнаха се на изток. Оттогава не съм виждал сестра си. Беше на седем години. Единственото, което ми е останало от нея, са няколко стари снимки и куклата, която ѝ поправях. Когато я отведоха, аз бях навън да

гоня заблудили се животни. Дори не се сбогувахме. После татко се пропи.

— А какво стана с майка ти? — нещастно попита Карла.

— Чух, че се омъжила отново.

Карла погледна мрачните кехлибарени очи на Люк и усети как сърцето ѝ се свива. Искеше да го прегърне и да го утеши.

— Люк... — прошепна тя. Без да се замисля, се изправи и го погали. Той не помръдна, но очите му блестяха. Не направи усилие нито да я насърчи, нито да я спре. — Люк, аз... — Гласът на Карла замря. Не знаеше какво да каже. — Люк... — повтори и докосна устните му. Действаше инстинктивно. Повтори милувката, после още веднъж и още веднъж, като всеки път се притискаше все по-силно, докато накрая усети зъбите му.

Беше хубаво, но недостатъчно. Тя си припомни какво бе изпитала, когато за първи път го целуна. Горещо и разтърсващо чувство, породило страстта ѝ. Колко ли пъти се бе унасяла в мечти? В копнежи по тялото му, притиснато в нейното.

Карла бавно отвори устни и докосна с върха на езика си неговите. Почувства силния трепет, който премина през тялото му. Когато се опита да поеме дъх, от гърлото ѝ изскочи леко стенание. Не можеше да диша, бе изцяло погълната от този изпълнен с чувственост момент, вниманието ѝ бе съсредоточено върху усещането, което се разливаше от върха на езика по цялото ѝ тяло.

— Слънчице — прошепна той. — О, мила, недей... — Нямаше дъх да продължи, защото тя отново го целуваше.

Люк не се опита да вдигне ръце, не направи опит да я прегърне, не се опита да се обърне и да плъзне краката си между нейните, не направи опит да я положи върху себе си, докато топлата тежест на тялото ѝ обхващаше бедрата му.

Но тялото му отказваше да приема заповедите на ума. Чувстваше се лишен от минало и от бъдеще.

Владееше се достатъчно, за да не изплаши Карла, както я беше изплашил преди три години, но не достатъчно, за да я отблъсне, както знаеше, че трябва да направи. Люк прие Карла, която се плъзна по тялото му и спря в скута му. Той пламна. Шептеше името ѝ безспир...

Пронизващата сладост, която изпита Карла, бе повече от това, за което беше мечтала. Тя потръпна и извика, но викът ѝ утихна в

тъмната топлина на устата му.

Искаше да му каже, че този път няма да се обърне и да избяга, ако той отвърне на целувката ѝ, ако я целуне силно, сякаш умира от жажда, а тя е чист извор, от който пие.

Люк с болезнен стон сложи край на целувката и освободи устните си, без да освободи тялото ѝ от ласките на ръцете си. Тя силно потрепери, задъха се като него, а очите ѝ потъмняха от първичната страст, която изпитваше.

— Желая те — дрезгаво рече Люк, като притисна ръка в тайната топлина на Карла. — Но това е всичко — продължи той със стиснати зъби, усетил накрая дълбочината на собствения си ад. — Желание. Никакви пръстени и клетви, никакви бебета, никакви цветни снимки и албуми. Никакво щастливо бъдеще. Няма да съсия нито една съвременна жена в „Рокинг Ем“. Няма да създам деца, които ще бъдат отглеждани без майки. Клонът Макензи ще умре заедно с мен. — Карла почувства болката на Люк по-дълбоко от своята. — Но искам да знаеш следното — яростно продължи той, а очите му блестяха. — Независимо от това, за кого ще се омъжиш или колко любовника ще имаш, независимо колко дълъг ще бъде животът ти, нито един мъж никога няма да те желае така, както те желая аз. — Люк енергично стана, като повдигна Карла и я премести встрани. — Стой далеч от мен, слънчице. Ако отново дойдеш по този начин при мен, боя се, че няма да имам сили да кажа не. Тогава ще намразя теб, себе си и ранчото.

## ДЕВЕТА ГЛАВА

— Коузи току-що тръгна — каза Люк на Карла, като я наблюдаваше съсредоточено. — Защо? Искаше да отидеш в града ли?

Карла поклати глава, в косата ѝ пробяга сноп слънчева светлина.

— Имам рецепта, която искам да опитам, но в нея има специална подправка. Когато го разбрах, беше късно да я включа в списъка.

Люк нетърпеливо удари кожените ръкавици в бедрото си.

— По дяволите, момиче! Това е ранчо, а не луксозен ресторант. Уест Форк никога не е чувал за повечето от нещата, които искаш да слагаш в храната.

Карла вдигна брадичка войнствено.

— Слушай, единственото оплакване, което съм чула от мъжете е, че конете им заплашват да започнат стачка поради свръхтеглото, което трябва да носят.

— И аз дочух това. Тен дори си е поръчал нови джинси, а беше само кожа и кости, преди да започнеш да готвиш в такива количества, сякаш приближава края на света. Да знаеш, че ще напълнее като мен.

— Ти? Пълен? — Карла изгледа Люк. — Не ме будалкай. По тялото ти няма грам тлъстина.

Люк се засмя. Доста усилия му бе струвало да я държи на разстояние, откакто се появи и го накара да осъзнае колко силно един мъж може да желае една жена и все пак да оцелее, ако не я притежава. Трябваше да издържи още двадесет и три адски дни, след което изтичаше уговорката на облога.

Двадесет и три дни... Дали ще издържи? Гневът му бе изчезнал в пламъците на страстта. Оказа се невъзможно да държи Карла на разстояние. Но бе станал раздражителен, спеше лошо и лесно избухваше. Но не и пред Карла. Не можеше да изпитва ярост към момичето, което дойде при него и с една-единствена разтърсваща целувка му предложи тялото и душата си.

Една целувка, нищо повече. Продължи да му сервира топла храна, когато се прибираще, дълго след като другите се бяха



нахранили. Наливаше му кафе, оставаше с него, ако я помолеше, с нескрито удоволствие го слушаше, когато разказваше какво е правил през деня. Почисти всяка педя от къщата, изми и подреди всичко в неговия шкаф и чекмеджетата.

Карла изпълняваше стриктно облога. Понякога неочаквано се обръщаше и виждаше как го наблюдава с желание и почуда в красивите си очи.

Не изричаше никакви оправдания. Не се извиняваше. Нямахше нужда. Люк и Карла не биха могли да се разбират по-добре, дори и да бяха сиамски близнаци.

Често нощем я чуваше как крачи из стаята си, докато небето се раздираше от гръмотевици и светкавици. Отиваше на пръсти до вратата ѝ. После се скриваше в кухнята. Нощем до слуха му достигаше леко скърцане. Люк лежеше буден и си представяше как изглежда тя в този момент, как седи и пие гореща вода с лимон, облечена само с черната риза, която беше оставил на Кеш... Ризата, която тя беше решила да използва за нощница, представяше си я гола под нея, усещаше аромата на кожата ѝ.

Понякога се събуждаше през нощта и отиваше в кухнята да пийне нещо топло и успокоително. Дръпваше стол и сядаше гол до кръста с полузакопчани джинси, без слипове, възбуден, изпълнен с непресъхваща жажда за малката сестра на своя най-добър приятел.

— По-добре да измия чиниите от закуската — каза Карла.

Тя се обърна, не можеше повече да издържа настойчивия му поглед. Мисълта, че на другия ден щеше да тръгне с Кеш към каньона Септембър, беше единственото нещо, което не ѝ позволяваше да отметне глава и да изкрещи от безсилие.

Бе сгрещила. Да желае мъж, който също я желае, но отказва да бъде с нея, беше по-лошо. Много по-лошо. Чувстваше неговото нещастие толкова силно, колкото и своето.

Усещаш ли болката ми, Люк? Затова ли очите, ти ме следят навсякъде? Недей! Престани да се измъчваш. Престани да измъчваш и мен. Още двадесет и три дни. Как ще издържа?

Карла отиде в кухнята и се смръщи над рецептата, която искаше да направи за мъжете същата вечер. Беше френска рецепта за задушено говеждо с дълго изтънчено име. Но ѝ липсваше една от пикантните подправки. Отново прочете списъка на продуктите, отиде до шкафа и

въздъхна. Най-добрият заместител бе градинският чай, но той вече беше включен в рецептата.

— Защо не беше борови шишарки? — промърмори тя, докато обръщаше страниците. — Ще отида до Макензи Ридж, ще раздрусам няколко бора и ще събера узрели шишарки, а през следващите три дни ще чистя косата си от покапалата смола.

Карла се засмя. Струваше си да види изражението на мъжете, когато се питат какви са подправките в зеления боб.

Изведнъж си спомни за хвойновата клонка, която Люк ѝ беше донесъл предния ден. Тъмнозелените игли бяха осеяни с малки сребристосини плодове. Отгръщайки бързо готварската книга, Карла потърси хвойна, намери рецепта с нея и откри, че са необходими много малко плодове, за да придадат аромат на задушеното. Затвори книгата, изтича по стълбите в стаята си и се върна с няколко силно ароматни зърна. Пеейки си тихо, тя започна да събира продуктите за говеждо по селски.

До вечерта ароматът, който се носеше из къщата, можеше да подкоси краката на всекиго. Както обикновено, Люк го нямаше. Тен пръв се появи, цели четиридесет минути по-рано. Погледна печката и бързо прекоси кухнята.

— Аз ще се погрижа за това — посочи той огромната тенджера.

— Благодаря, мога и сама...

— Искаш да ме уволнят ли? — прекъсна я Тен.

— Не!

— Тогава остави ме аз да вдигам тежките неща, когато го няма Люк, иначе ще ми одере кожата. Специално ми обърна внимание, че не бива да те оставяме да се бориш сама с врящите гозби.

— Благодаря — дрезгаво рече тя. — Решила съм сама обслужвам печката.

Тен се усмихна, когато сложи пълната със задушено тенджера върху плота.

— Божествен аромат!

Тя го изгледа и продължи да се занимава с вечерята, все пак благодарна за помощта. Ала копнееше за присъствието на Люк.

— Люк ще си дойде ли за вечеря? — попита тя след две секунди, макар да се бе зарекла да не го прави...

— Не.

— Отново ли... ще спи навън?

— Този път не. Някаква глупава крава решила да се оплете в бодливата тел. Люк ще зашие раните ѝ и ще я заведе в обора. — Тен вдигна поглед към часовника. — Ще дойде най-рано след няколко часа.

— Моля те, отсипи малко от задушеното в малката тенджера — помоли Карла. — Ще го държа топло за него.

— Глезиш го! Възмутително!

Тя вдигна рамене.

— Просто си върша работата.

— Никой от другите готвачи не е държал храната топла за човек, който работи по време на вечеря.

— Доколкото знам, никой от тях не е готвил нещо, което да си струва да се държи топло — сухо отвърна Карла.

Тен се наведе към лъжицата и вдъхна.

— Бога ми, наистина ухае чудесно! Какво има в него?

— Няма да повярваш, ако ти кажа.

— Ще повярвам.

— Обичайните продукти плюс уиски и зърна от хвойна.

Тен премигна. Отново вдъхна.

— Зърна хвойна?

— Представяй си ги като черния пипер на „Рокинг Ем“.

— Ти си ги представяй. Аз ще ям, преди да си ми казала нещо, което не искам да знам.

Гласът на Коузи печално се извиси от съседната стая.

— Хей, старши! Имаш ли намерение да споделиш храната с мъжете, които вършат истинската работа, или ще запазиш всичко за себе си?

— Ако те хранехме според свършената работа, отдавна да си умрял от глад.

Карла едва успя да прикрие усмивката си и влезе в трапезарията, носейки поднос с изпускащи пара хлебчета и съд с тъмен планински мед. Тен я последва с големите купи задушено.

Не след дълго настъпи времето, което ѝ доставяше най-голямо удоволствие — тя поднасяше десерта, а ситите мъже си подхвърляха остроумни закачки.

Понякога и тя се включваше, но по-често предпочиташе да слуша. Припомнях ѝ атмосферата преди злополучното лято, когато тримата с Кеш и Люк се шегуваха до побъркване.

— Какво чувам? — попита Коузи, докато обираше с хлебчето остатъка от ароматния сос. — Утре ще изчезнеш и ще ни оставиш да умрем от глад?

— Правилно — весело отвърна Карла. — Имам няколко почивни дни.

— Ще се скриеш в града и няма да се сетиш за момчетата с разбити сърца?

— Всъщност... — Карла се изправи и започна да събира мръсните чинии. — ... отивам до каньона Септембър.

— Все тая — промърмори Коузи.

— Така ли?

— Разбира се. Пак ще умрем от глад.

— Ще поотслабнете малко — обади се Тен.

— Говори за себе си, момче. Не забравяй, че съм като гърмяща змия, дори два пъти по-злобен.

— Както и три пъти по-грозен — извика Джоунс от края на масата. Докато другите се смееха, той запали цигара и изпусна струйка дим нагоре. — Коравосърдечна жена — добави той и посочи към Карла. — Ще ни остави да умрем от глад, без да ѝ мигне окото.

— Не ми е приятно да ви разочаровам, момчета — каза Карла, — но тази седмица приготвих по два пъти повече от всяко ядене и замразих половината. Няма да умрете от глад.

Джоунс поклати глава, дръпна се от масата и изпусна нова струйка дим.

— Не е същото. Нищо не може да се сравнява с прясната храна — внимателно огледа Карла и всмукна от цигарата. — Разбира се, мога да ти простя, ако преди тръгване ми дадеш една целувка.

— Не — мигновено отвърна Карла, чула как изскърца столът на Тен, когато той се обърна към наглия млад работник.

— Сигурна ли си? — попита Джоунс и отново изпусна струйка дим. — Да се обзаложим, че мога да те накарам да промениш решението си.

— В никакъв случай. Не искам да те обидя, но да те целуна, би означавало все едно да оближа пепелник.

Мъжете високо се засмяха. След миг Джоунс поклати глава и също се разсмя.

Джоунс бе единственият, с когото се боеше да остава насаме.

След като работниците се прибраха по стаите си, Тен нави ръкави и започна да мие чиниите. Карла се обърна към него:

— Както се ежиш, никой няма да посмее да ми каже дори лека нощ.

Тен се усмихна.

— Да си знаят мястото.

— Добре! — ядоса се Карла. — Какво би станало, ако поискам да се сближа с някой от тях?

— А искаш ли?

Тя вдигна рамене.

— Не е там въпросът.

— Разбира се, че е там.

— Но...

— Помисли за това по следния начин — спокойно я прекъсна Тен. — Ако наистина искаш да опознаеш някой от работниците ще му направиш истинска услуга, ако напуснеш „Рокинг Ем“ и го вземеш със себе си. В противен случай ще бъде страшно жалка гледка, когато Люк се появи и започне да си разчиства сметките. Не искаш някое хубаво глупаво момче да ти тежи на съвестта, нали?

— Толкова ли е ужасно да искаш да се позабавляваш с някого?

— Опитай с Люк.

— С най-голямо удоволствие — отвърна Карла. — Няма значение, Тен. Сигурно съм преуморена — отново вдигна рамене тя. — С нетърпение очаквам почивката.

— Да, обзалагам се, че да готвиш за глутница вълци, е изтощително.

Тя поклати глава.

— Готвенето, не. Чистенето е по-страшно.

Външната врата към кухнята се тръшна зад Люк.

— Тогава готви, момиче — каза той и подхвърли шапката си на плота. — Ако още веднъж лъснеш пода на дрешника, ще си счупя

врата, докато се опитвам да си взема риза. Работиш до късно, а? —  
подхвърли Люк на приятеля си.

— Само я охранявам.

Люк замръзна.

— Да не би някой да я притеснява?

— Джоунс — отвърна Тен.

— Не — бързо рече Карла. — Не е така. Не е направил нищо.

Люк погледна Тен. Той поклати глава в несъгласие с Карла.

— Ще му платя и го разкарай от „Рокинг Ем“ до утре на обяд.

— Люк — настойчиво се намеси Карла, — не можеш да уволниш  
работник, само защото се е пошегувал, че иска да ме целуне!

— Как пък не! — гневно погледна Карла той с присвити очи. —  
Джоунс има лоша слава с жените.

— Също и Тен — напрегнато каза Карла.

— Не като Джоунс. Тен никога не е посягал на жена, която не му  
се е предлагала. Джоунс го е правил и то вероятно неведнъж. Лесно се  
отърва, защото момичето не беше девствено, но това не променя  
случилото се. Дори една проститутка има право да откаже на мъж.

Карла понечи да каже нещо, но беше шокирана и замълча.

— Наех Джоунс, защото в „Рокинг Ем“ няма жени, а той е  
отличен работник, когато не пие и не се опитва да доказва, че е дар  
Божи за момичетата. После дойде ти. Джоунс се закле пред мен, че  
няма да пие и няма да те поглежда. Не съм го хващал да те гледа, но не  
съм сигурен за пиенето.

Погледна към Тен, той кимна.

— Мисля, че го усетих вчера, на пасбището — промърмори Люк  
и гневно потри врат. — По дяволите! Кажи на Коузи тази вечер да  
закара Джоунс в Уест Форк и да не го връща повече тук.

— Той ще иска да го чуе от теб — каза Тен.

— Наистина ли мислиш, че е толкова глупав? — стрелна го Люк  
с яден поглед.

Тен злорадо се усмихна.

— Вероятно не е. Много лошо. Ти си търсиш повод за бой. Няма  
да намериш по-подходящ.

— Да. Трябваше да уволня този кучи син в момента, в който  
разбрах, че Карла ще дойде тук. Жени в „Рокинг Ем“... Не може да се  
очаква нищо друго, освен неприятности.

— И хубава храна — добави Тен. — Не забравяй това. Карла е натрупала във фризера още от шоколадовите бисквити, които обичаш. Нищо не може да развали един мъж, както добрата жена, нали?

— Докато е с него, не. Но когато си отиде — а тя рано или късно си отива — и трудният му живот става още по-труден.

## ДЕСЕТА ГЛАВА

Кухненската врата се затвори. Карла и Люк останаха сами в напрегнатата тишина. Той навли ръкавите си. Изми прахта от лицето си, сапуниса ръце до лактите и ги почисти с четка за нокти. Колкото и да бе уморен, най-напред се измиваше и едва тогава сядаше да се храни.

— Не съм ли ги измил добре?

Карла вдигна глава.

— Какво?

— Взираш се в ръцете ми.

— Аз... — Гласът ѝ секна. Тя притвори очи, унесена в спомена за топлината от докосването на ръцете му. — Ще видя дали вечерята ти още е топла.

— Искаш да кажеш, че вълците са ми оставили няколко залъка?

— Стоях до задушното с пушка.

Той се усмихна.

— Ти яде ли?

— Малко.

Люк се поколеба и след миг ѝ предложи:

— Хапни с мен, а после задно ще измием чиниите.

— Дадено. — Синьо-зелените ѝ очи светнаха. На лицето му грейна усмивка. — Не е нужно да вършиш и моята работа. Изглежда си преуморен и няма да можеш да заспиш. Седни, ще ти донеса вечерята. Сигурно умираш от глад.

Люк би предпочел Карла. Вечерята можеше да върви по дяволите. Би я обладал в трапезарията, седнала в скута му с отметната назад глава, с твърди и блестящи от устните му зърна, с тяло, което го поема и му носи облекчение.

— Винаги ми оставяш от най-хубавото. — Люк полагаше усилия да не гледа прекалено жадно устните ѝ. Погледът му я накара да притаи дъх. Нежен трепет изпълни гърдите ѝ.

Тя решително се отправи към кухнята. Трябваше да си легне. Не, можеше и да се занимава с нещо, да гледа телевизия или да чете. Сама.



Можеше да приготви още нещо за работниците... Трябваше да измисли нещо. Не можеше да стои и да гледа как Люк се храни, обзета от болка, изпълнена със завист към храната, която докосва устните му.

— Иди да седнеш — дрезгаво рече Карла. — Аз ще ти донеса вечерята.

Тя му сервира и седна до него. Напрежението сякаш трептеше в тишината. Карла започна да го разпитва за изминалия ден.

— Откри ли пак следи от пума?

Той кимна и се усмихна.

— Изглежда има поне едно малко, може би две.

— Няма да я преследваш. — Карла внимателно следеше израза на лицето му.

Това беше по-скоро констатация, отколкото въпрос, но Люк ѝ отговори:

— Тази котка се приближава прекалено до сградите. Може би ще съжалявам, но няма да я докосна, освен ако не започне да напада телета вместо сърни. — Той вдигна рамене. — Струва ми се нелогично, но се радвам, че пумите се върнаха в ниското, както е било по времето, когато Кейс Макензи е яздил тук.

— Като дивия черен жребец? — попита Карла.

— Е — Люк потри врат, — не може да се докаже, че старият кон живее само във въображението на Тен. А аз наистина видях пуми.

Люк отпи кафе и се облегна на стола. Наслаждаваше се на спокойния миг.

— Мисля, че пумата е най-красивата котка, която Бог е сътворил. Тя е бърза, тиха, движи се плавно като вода, очите ѝ напомнят на хората, че не са единствените живи същества на земята, за които си струва да се полагат грижи. Имало е диви животни много преди да се появят градове. И ако не ги избием, ще ходят по земята и след като се разруши построеното от нас.

Карла нежно се засмя.

— Мислиш ли, че анасазите са седели в каменните си жилища и са слушали рева на пумите?

— Няма да се изненадам, ако е било така, особено в по-високите каньони. Но съм сигурен, че навсякъде са чували койоти. — Люк вдигна поглед от кафето и срещна изпълнените с копнеж очи на Карла. — Снощи имаше пълнолуние. Чу ли ги?

— Да. Стоях до прозореца и дълго време се вслушвах.

— И аз.

Карла потръпна. Представи си Люк до прозореца на спалнята, обвит в лунна светлина. Очите му проблясват в тъмата, а наоколо се носи воят на койотите. В такъв миг би желала да е до него, да усеща топлината му. Пак потрепери.

Ръката на Люк стисна вилицата толкова силно, че ставите на пръстите му побеляха. Едва се сдържаше да не протегне ръка и да не придърпа Карла. Искаше да я целуна, да милва гърдите ѝ. Щеше да свали джинсите си и за първи път да погали меката ѝ топлина, да почувства как тялото ѝ се разтопява диво и сладостно под пръстите му.

— Толкова е красива — прошепна той. — Невъзможно е да бъде опитомена.

Карла премигна и се върна в настоящия миг от света на мечтите си.

— Какво?

За миг Люк не отвърна. Когато заговори, устните му изрекоха само половината от истината, защото другата половина бе прекалено болезнена.

— Нощта — дрезгаво рече той. — Красива е. Винаги таи омая в сърцето си. Като планините и лунната светлина остава неизменна.

Като мъжът и жената. Ти и аз.

Думите отекнаха толкова ясно в съзнанието на Карла, че тя се изплаши да не ги е изрекла на глас. Но изражението на Люк не се промени. Продължи да я наблюдава с очите на пума — светлокафяви и съсредоточени. Сякаш в него се бе вселил планински лъв, който крачи гордо в тайнствените сенки на каньоните. Люк беше свързан с непостижимата, неописуема, неразрушима реалност на самата земя.

— Като каньоните, окъпани в слънчева светлина — бавно продължи той. — Като древните пътища, които се извиват по стръмни скали, като дивата царевица, напоявана от гръмотевични бури... Земята го изисква. Затова повечето хора живеят в градове и търсят евтини вълнения. По-лесно е. Не се изисква никаква сила. Те никога няма да разберат какво означава да се взираш в каньон и да се чувстваш дълбоко свързан с миналото, да бъдеш изпълнен със слънчевата светлина на десет хиляди дни, с живот, който продължава в бъдещето като самата земя.

Люк замълча, но Карла знаеше, че той мисли за майка си, за лелите и баба си, жени, които земята беше превърнала в прах и отвяла с безжалостните ветрове. Искаше да го докосне, да го прегърне, да му каже, че земята живее в душата ѝ, както в неговата.

— Люк...

— Задушеното е хубаво — едновременно с нея рече той. — Предполагам, че има засукано име.

Трябваша ѝ няколко секунди, за да осъзнае смяната на темата. После погледна към празната чиния.

— Говеждо по селски — призна тя.

— Говеждо по селски, а? Задушено с всякакво друго име е пак говеждо със сос.

Люк бе изключително интелигентен мъж. Имаше научна степен по изящни изкуства, получена от университета в Колорадо. Имаше също така библиотека с художествена литература и исторически книги, с които се развличаше по-често, отколкото с телевизионните програми. Въпреки това западният му акцент и лекотата, с която използваше местния жаргон, бяха подвели не един бъдещ купувач на говеда да мисли, че Люк е интелигентен и изтънчен колкото пържола на тиган.

— Говеждо по селски... — Люк усмихнато поклати глава. — Това ли искаше да приготвиш, но нямаше всички продукти?

— Проявих творчество и направих замяна.

— Така ли? Какво използва?

— Хвойнови зърна и уиски.

Люк премигна.

— Наистина?

— Толкова сигурно, колкото, че Бог е създал ябълките. В интерес на истината вече не трябва да го наричам говеждо по селски. Повече му отива задушено а ла „Рокинг Ем“. Е, по-вкусно е от варен опосум.

Усмивката му се разшири и той се разсмя. Същото направи и Карла.

— Слънчице!

Люк не усети, че е изрекъл на глас тази дума, докато не видя как зениците на Карла се разшириха и тя го погледна въпросително.

Кого се опитваш да избудалкаш, приятелю, подигравателно се запита Люк. Ти искаш Карла да ти даде нещо повече от компания и хубава храна. Искаш всичко, което тя може да даде на един мъж.

Да. Затова ще стоя далеч от нея. Не бих могъл да преживея да виждам как светлината в очите ѝ помръква от единственото нещо, което обичам — тази жестока земя.

Тя обича ранчото. Неведнъж го е казвала.

Ама за няколко седмици през лятото.

Тя е прекарвала тук много повече от няколко седмици. Нито веднъж не се е оплакала, че няма какво да прави или няма с кого да разговаря. По дяволите, дори не възнамерява да отиде, в града през свободните дни. Ще отиде на палатка с Кеш.

Почакай до зимата. Почакай, докато времето се развали.

Все още чуваше виковете на майка си. Не можеше да я подлага на мъчение. Обичаше я.

## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нямаше никой наоколо, не съществуваше никой в света, освен Люк, който се наведе над Карла и я обгърна в своята топлина. Ръцете му се ключиха около нея, тя потръпна и също го прегърна. Нямаше нищо под краката ѝ, нищо над главата ѝ; въртеше се много бавно заедно с него, той я беше притиснал сладостно, около тях с бавен ритъм се разгаряше огънят, който би възпламенил света, навсякъде играеха огнени езици, всичко лумна и започна да се върти. Тя гореше...

Карла отвори очи. Бе сънувала. Едва си поемаше дъх, кожата ѝ гореше, тялото я болеше там, където Люк я беше докосвал преди седмици...

Страхувам се, че няма да имам сили да кажа не. Тогава ще те взема и ще те намразя...

Зад прозореца над черните хълмове се разпукваше зората и къпеше сумрачната земя с багрите на живота.

Карла неспокойно отметна завивките и стана. Тъкмо протегна ръце за дрехите си, когато си спомни, че днес започва ваканцията ѝ. Поглади черната риза на Люк около бедрата си и отново легна.

Не можа да заспи. Беше спала малко предишната нощ и, като съдеше по стъпките на Люк, който крачеше от спалнята през трапезарията в кухнята и обратно, той не беше спал повече от нея.

Карла лежеше и се вслушваше в звуците на къщата. Горният етаж бе тих. Люк се е изкъпал и е слязъл долу. Из цялата къща се носеше аромат на кафе. Може би той го е приготвил. Вратата на кухнята се отвори и тя чу мъжки гласове. Не различаваше думите, но знаеше, че Тен е пристигнал и се занася с Люк.

Вратата към трапезарията скърцаше по особен начин. Карла я чу много пъти през следващия час, докато се обръщаше неспокойно в леглото. Каза си, че съблазнителната миризма на шунка, яйца и гореща каша възбужда прекалено много апетита ѝ, за да заспи. Напрягаше се да чуе гласа на Люк.

Не можеше да повярва, че малките ѝ шеги за каубои го бяха обидили. Той се смя повече от нея. После настойчиво се взря в очите ѝ и от това ѝ примая. Преди да протегне ръце към него, преди да успее да мигне дори, той стана и излезе от стаята.

О, Люк, не виждаш ли, че сме създадени един за друг, стенеше тя. С теб се чувствам по-добре. Дори с Кеш не се разбираме така. Не е нужно да говорим, защото се разбираме и без думи. Предпочитам да стоя сама, но да съм под един и същи покрив с теб, отколкото да излизам с мъже, които не ме интересуват.

Не се отдръпвай от мен, Люк. Позволи ми да ти покажа, че приличам повече на Марая Макензи, отколкото на майка ти.

Тези думи си повтаряше в унес, като съкровена молитва.

— Престани, Карла Макуин — накрая каза на глас. — Престани. Не можеш да накараш някой да те обича против волята си!

Внезапно къщата потъна в тишина. От няколко минути не чуваше никакви звуци. Вероятно работниците бяха приключили със закуската и бяха отишли на работа. Обърна се към масата до леглото. Малкият часовник ѝ подсказа, че Кеш все още е на няколко часа път от „Рокинг Ем“. А тя нямаше какво да прави, за да мине времето по-бързо.

Карла нетърпеливо отметна завивките и стана. Няколко минути обиколя безцелно стаята и спря пред тоалетката. Прокара нежно пръсти по фино излъсканата дървена повърхност. След миг докосна малката абаносова кутия, която носеше, винаги със себе си. Бе ѝ подарък от Люк за нейния шестнадесети рожден ден. Подозираше, че я бе измайсторил той, както бе направил и за Кеш сандъче, в което да държи камъните си.

В кутията Карла не държеше бижута. Там бе скътала най-ценното си притежание — парчето керамика, което също ѝ бе подарил Люк. Тогава бе четиринадесетгодишна. Майка ѝ и баща ѝ току-що си бяха отишли от този свят.

„Намерих го в каньона Септембър, бе ѝ казал той. Спомних си за теб. Погледни! Преди векове някоя жена е направила керамичния съд. Украсила го е, готвила е в него за семейството си, може би го е оставила на децата си или дори на внуците си. Един ден гърнето се счупило и тогава направили друго гърне, от което се хранило друго семейство, докато то също не се счупило и тогава направили ново

гърне... Стар като живота кръговрат. Тежко е, но такъв е животът. Един се ражда, а друг умира.“

Парчето лежеше сгущено в дланта на Карла. Бели линии придаваха красив акцент на черната отломка. Геометричните форми сега изглеждаха безразборни, но целият съд би разкрил мотиви, за които парчето само намекваше.

Люк беше казал и това на Карла. После я беше държал в прегръдките си, докато тя плака и накрая се примири с мисълта, че родителите ѝ никога няма да се върнат.

С треперещи пръсти тя постави малката кутия на тоалетката. Когато се обърна, телефонът на долния етаж иззвъня. Тя грабна пенъоара си и бързо изтича от спалнята.

— Ало?

— Събудих те, нали? — попита Кеш.

— Не. Откакто дойдох в „Рокинг Ем“, станах член на Отряда на ранобудните.

Кеш се засмя.

— Върни се в леглото, сестричке. Няма да мога да дойда навреме. Ще пристигна късно следобед.

— Защо?

— Джипът стачкува.

— Какво се е случило?

— Кой знае?

— Не е нужно да бъдеш толкова весел от това.

— Съжалявам, сестричке. Ще направя всичко възможно да пристигна до четири часа.

— Но тогава ще бъде прекалено късно да отидем до каньона, а тази вечер се очаква дъжд и ако не прекосим Пикчър Уош, преди да прелее, може да чакаме дни, за да го сторим!

— Съжалявам, Карла. Виж, вероятно ще мога да наема друг джип и...

— Не — прекъсна го Карла, изпълнена с чувство на вина, че се нахвърли върху брат си за нещо, което не зависи от него. — Всичко е наред. Просто горя от нетърпение да видя каньона Септембър.

— Защо не помолиш Люк да те закара? И той се нуждае от няколко дни почивка.

Мисълта да бъде сама с Люк в обградената от скали тишина на каньона беше достатъчна да ускори пулса на Карла. Бе сигурна, че ще ѝ откаже. Правил го бе неведнъж и дважд.

— Люк е много зает — спокойно каза Карла. — Ако не измислим нищо друго, аз ще тръгна с колата. Люк ми е казал, че не е трудно да се намери каньона, само дето е далеч. Можеш да ме настигнеш, когато оправиш заядливия си джип.

Последва тишина и Карла почувства нежеланието на брат си да тръгва без него.

— Обещай, че няма да се катериш по скалите сама! — помоли той.

— Разбира се, че няма. Нито ще спя в мокри чаршафи през гръмотевична буря — язвително добави тя.

— Ако откриеш развалини, няма да си пъхаш носа в тях, докато не дойде някой с теб?

— Кеш... — започна тя.

— Обещай ми, Карла. Чувал съм, че някои от подовете в тези развалини са страшно опасни.

Тя въздъхна.

— Кеш, аз съм на двадесет и една години. Няма да направя нищо глупаво, нито ще се осакатя. От седем години искам да видя каньона Септембър. Работя от седмици и имам само няколко свободни дни. Ще отида на палатка с или без теб. Съжалявам, ако това те разстройва. Ще трябва просто да ми се довериш.

— Какво ще стане, ако джипът не може да се поправи, или паднат дъждове и те принудят да останеш една седмица в каньона?

— Имам достатъчно запаси за две седмици? Ще взема и твоята храна.

— Ами ако завали сняг?

— През август?! — засмя се Карла. — Стига! Както знаеш, по това време на годината е по-вероятно да получи слънчев удар.

Кеш неохотно се засмя.

— Добре, добре. Но да ти кажа, сестричке, главата ми знае, че си достатъчно голяма и умна да се грижиш за себе си. Обаче сърцето ми казва да те пазя.

— Дай почивка на сърцето си. Главата ти свърши добра работа, като ме научи как да се оправям из пустошта.



— Няма ли да те е страх сама?

— А теб? — бързо попита тя.

Кеш въздъхна. За миг настъпи тишина, после той меко каза:

— Добре. Ще те настигна веднага щом мога.

— Благодаря ти, Кеш.

— За какво? — промърмори той. — Така или иначе щеше да отидеш, независимо дали ми харесва, или не.

— Все пак ти благодаря.

— Ти си голямо момиче, Карла. Просто ми трябва малко време да свикна с това. Прегръщам те.

— И аз теб.

Усмивката на Карла затвори телефона. Усмивката ѝ скоро угасна. Истинската причина да се запъти към каньона сама бе, че нямаше вяра в себе си. Боеше се, че ако остане още една нощ в ранчото, ще каже или ще направи нещо, за което ще съжалява до края на живота си.

Нещо като „Обичам те, Люк“.

Тридесет минути по-късно Карла вече се беше измила, облякла и търсеше подходящо място да остави бележка за своенравния джип на Кеш. Накрая я сложи на чешмата в кухнята, защото знаеше, че първото нещо, което прави Люк в края на деня, е да се измие за вечеря.

— Идвам, по дяволите! — промърмори Люк. Телефонът настойчиво звънеше.

Уж бе се върнал, за да провери дали Карла е направила кафе, но знаеше, че това е лъжа. Идваше да я види, преди да замине. Но бе закъснял, в противен случай нямаше да се чува проклетият звън. Според него бе извъннал четиринадесет пъти. Ядосано вдигна слушалката и изръмжа:

— Какво?

Кеш тихо подсвирна.

— Кой те е бутнал в купчина тор?

— Кеш? Какво, по дяволите, правиш? — попита Люк. — По това време с Карла трябваше да забивате колчета в каньона.

— Кажете го на смахнатия ми джип.

— По дяволите! Къде си?

— До Боулдър.

— Кеш, какво...

— Слушай — прекъсна го Кеш. — Хвани се за нещо, приятелю, защото аз съм в Боулдър, а Карла не е тук, нито ще дойде. Тя е на път за каньона.

— Сама?

— Да.

— За бога, защо ѝ позволи да направи подобна глупост!

— Хей, Люк — високо каза Кеш. — Май пак са те блъснали в прясната купчина. Карла, малката ми сестра, помниш я, нали? — Люк изруга. — Да, така си и мислех — продължи Кеш. — Тя е на двадесет и една години. Дори да бях в ранчото, нямаше да успея да я спра. Тя може и да е малката ми сестра, но вече не е дете. Достатъчно голяма е да прави каквото иска. — Люк понечи да заговори, но Кеш още не беше свършил. — Разбра ли това, Люк? Карла е момиче само в нашите спомени. И така, слушаш ли ме или си...

— Ти си глупак, Кеш Макуин — тихо рече Люк.

— Не. Аз съм комарджия, което е съвсем друго. Въпреки това бих предпочел Карла да не прекарва много време сама в местността, към която се е запътила.

— Според теб колко време ще ти трябва да оправиш проклетия си джип?

— Очаквам една част от Лос Анджелис. Веднага щом дойде, се качвам зад волана и потеглям.

— Кеш, по дяволите...

— Приятно пътуване, Люк.

В продължение на една дълга минута Люк се взира в безмълвния телефон. После тръшна слушалката и тръгна да търси Тен.

## ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малкият джип на Карла подскочи и се хлъзна през един от безбройните потоци, които пресичаха неравния път. Тя натисна спирачките. Намираше се пред разклон, който сякаш не водеше наникъде. Отгърна картата. Откри само криволичетската линия на пътя към ранчото. Един-единствен път на югоизток през земята на горското стопанство, която „Рокинг Ем“ ползваше, за да пасе добитъка. Край на стопанството слагаше начупена линия скали на цели километри. Земята бе прорязана от малки и големи каньони, през които целогодишно течеше вода. Един от тях беше Септембър.

Един бърз поглед към компаса увери Карла, че се движи във вярна посока. Слезе от джипа, протегна се и погледна небето. Според прогнозата във Фор Корнърс се очакваха леки превалявания с изгледи за силен дъжд по залез-слънце. В момента по сияйното сапфирено небе се носеха големи армади облаци. Цветът им варираше от ослепително бяло до наситено сиво-синьо. Вещтаеше дъжд.

Високите възвишения на север вече бяха обвити от облаци. Дъждовните бури ухаждаха планинските върхове, където рядко стъпваше човешки крак. На юг, по начупената от каньони и скалисти хребети земя, се разстилаха облачни сенки. В далечината се виждаха дебели сиви порои гръмотевичен дъжд, забити в земята в единия край и увенчани с кипящи бели талази в другия.

Усмехната от вълнението, което се надигаше у нея при мисълта, че най-после приближава каньона, който от седем години я преследваше в мислите ѝ, Карла се качи в малкия джип и продължи по пътя, вдигайки скромна опашка от прах.

Но прахта, която вдигаше Люк на път за каньона Септембър, в никакъв случай не можеше да се нарече скромна. Една голяма петльова опашка от пясък и ситни камъчета се виеше след големия джип. Караше бързо, но не рисковано. Познаваше всяка бразда, всяка дупка и скалиста издатина на пътя.

Задаваше се дъжд. Люк бе изпреварил гръмотевичната буря, но надвисналите облаци подсказваха, че повече не можеше да разчита на спасителни маневри. Той огледа гневно небето и натисна още по-силно педала на газта. Ако на югозапад продължаваше да вали, Пикчър Уош щеше да прелее преди залез-слънце и Карла можеше да остане изолирана на отсрещния бряг. Нямаше други пътища.

Люк бе открил единствения път преди седем години, когато бродеше на кон из най-отдалечените райони на „Рокинг Ем“. И при хубаво време пътят беше доста труден, но при лошо щеше да бъде истински ад.

Ще тръгна по пътя, ако се наложи. Карла не бива да остава сама.

Защо не, попита се язвително. Тя е в по-голяма безопасност сама, отколкото ако е с мен.

Дано смогна да задържа ръцете си далеч от нея, докато дойде Кеш.

Да, той заложи на това. И по тази причина го нарекох глупак.

Когато Люк стигна до Пикчър Уош, водата беше кафява. Той спря, слезе и прецени височината на водата. Видя следите от гумите на джипа на Карла. Минаваха през водата. Фактът, че не беше заседнала, доказваше, че е пресякла по-рано, преди Пикчър Уош да се напълни с вода. Течението беше два пъти по-буйно от обикновено, но все още можеше да се прекоси от кола с четири движещи колела и опитен шофьор.

Наближаваше залез, когато Люк настигна малкия джип на Карла и паркира. Слезе, погледна небето и облече дълга до коленете жълта мушама с разрез на гърба. Запъти се към една извивка в каньона, подкопана от водата. Там бе сухо. Имаше малък вир, обрасъл с мъх, чиято вода, чиста и сладка, можеше да утоли жаждата му.

Карла бе подредила лагера си като опитен планинар. Два спални чувала бяха опънати върху отделни постелки. Бе подредила дърва за огън, готов да пламне от една клечка кибрит. Видя и походната ѝ кухня. Ако някой бе уморен и мокър, би могъл само са няколко минути да се стопли и да се нахрани.

Люк се обърна и тръгна да я търси. Следите ѝ ясно личаха между множеството падини, образувани от дъжда. А и Карла бе оставила малка купчина камъни, която показваше посоката, в която бе тръгнала. Люк тръгна по маркировката.

След десет минути се изкачи до едно било, което водеше направо към каньона Септембър. От мястото, където беше застанал, не се виждаше навеса, който Карла бе избрала за лагер, но имаше видимост. Карла бе застанала на ръба на възвишението и наблюдаваше всичко, по устните ѝ играеше усмивка, всяка фибра на тялото ѝ излъчваше спокойствие.

Люк бавно тръгна към нея, гледаше как оглежда земята и почувства любовта, която тя изпитваше към необятната шир, изпълнена със скали, слънчева светлина, тишина и облаци. Бе имала всички извинения на света да избере вълненията и съблазнителите на бетонния Боулдър, но вместо това се бе отправила навътре в пустошта.

Но само за броени дни, жестоко си каза Люк. Помни това! Тя дойде тук само за броени дни. Това все още не значи, че е в състояние да приеме живота в една пустиня. Никоя жена не иска това и никой мъж няма право да иска подобна жертва.

— Имаш дяволски късмет, че аз, а не някой непознат, те проследи дотук — грубо каза Люк.

Карла се обърна с широко отворени от изненада очи.

— Люк! Изплаши ме! Защо се промъкна така?!

— Промъкнал съм се? — Люк многозначително посочи ботушите си. — Момиче, така обут не мога да се промъкна дори и до труп.

— Е, до мен успя. Какво правиш тук?

— Взе ми думите от устата.

— Аз съм на почивка.

— Не съвсем — напрегнато рече Люк. — Когато се чухме за последен път, Кеш беше все още в Боулдър.

— Само докато поправи джипа.

— И ти очакваше, че ще те оставя сама?

— Защо не? Нали и ти идваш сам по няколко пъти в годината. Кеш също го е правил неведнъж.

— Виж какво, момиче, за теб това може да е шега, но за мен не е. Какво ще правиш, ако се нараниш?

— Същото, което бихте направили ти или Кеш — рече делово Карла. — Ще се лекувам колкото мога и ще отпътувам. Ако не мога да карам, ще си направя възможно най-добрия подслон и ще чакам, докато започна да липсвам на някой, който ще тръгне по следите ми.

— Ами ако не бях дошъл навреме?

— Ами ако излезе снежна буря и умра от измръзване?

— През август?!

Карла се засмя.

— Точно това казах на Кеш. Той предрече снежната буря.

Люк гневно удари шапката в бедрото си. Приблужи се до Карла и спря на метър от нея.

— Ами ако те нападнат мъже? — напрегнато попита той.

— Вероятността да имам подобен проблем тук е по-малка, отколкото в така наречената цивилизация. В градовете жените ги нападат. Ако край една жена има хора, това не е гаранция, че тя е в безопасност.

— Скоро ще завали. — Люк бързо сложи шапката на главата си. — По-добре да се връщаме в лагера.

Объркана, Карла пое след него. Говориха малко, докато тя приготвяше вечерята и още по-малко, докато той ѝ помагаше да измият чиниите. Тя наля кафе, той сложи дърва в огъня и изящният танц на пламъците се ускори. Когато му подаде чашата, той ѝ кимна, обърна се с гръб към огъня и се загледа в каньона.

От небето бяха изчезнали и последните червени отблясъци. Бе паднала нощта.

Карла седеше с кръстосани крака близо до огъня, загледана в Люк. Бе свалил жълтата мушама и я бе оставил под навеса. Пламъците, които бавно се издигаха и снишаваха, ту осветяваха, ту скриваха ризата с разкопчана яка, износените джинси и ботушите. Канчето, което държеше в голямата си ръка, блестеше като живак. Той ѝ напомняше за самата земя, неизтощима и силна, изпълнена с неочаквана красота и дълбока тишина.

— Защо? — попита Карла.

Без да се обръща, Люк отговори по същия начин.

— Защо те сграбчих преди три години? — Той грубо се засмя. — По дяволите, момиче, не може да си толкова наивна.

— Вече не съм момиче. Кеш не ти ли е казал? Цяла година уча в колеж.

Той не каза нищо. Веднъж започнала, Карла не можеше да спре. Трябваше да си изясни всичко за нощта, която промени живота ѝ, нощта, която очевидно беше оставила белег и у Люк.

— Защо съжаляваш толкова много?

Настъпи продължителна тишина. Прегърнати, около тях танцуваха огънят и дъждът.

— Това беше най-сладкото предложение, което съм получавал — накрая рече той. — Ти заслужаваше повече, отколкото ти дадох. Заслужаваше бавен танц, целувки на свещ и увити в станиол бонбони. Заслужаваше нежен отказ или нежен любовник, а получи... мен.

Карла беше твърде изненадана, за да проговори. Тя видя как раменете на Люк помръднаха, сякаш нагласява тежък товар.

— Онази нощ в мен нямаше никаква нежност. Желаях те до полуда. От години те желая така. Когато те прегърнах, загубих разсъдъка си.

Люк се обърна, изви ръка и хвърли остатъка от кафето си в огъня.

— Нищо — продължи той. — Когато дойдех на себе си, щях да се мразя, че съм те взел. Ти беше дяволски невинна. По-добре, че друг мъж е станал първият ти любовник. Поне не ти е причинил болка.

— Какво?

Люк отново се засмя грубо и се наведе над кафеника, за да напълни отново чашата си.

— Ако твоят любовник ти беше причинил болка, първите страници на вестниците щяха да гръмнат: „Кеш Макуин отмъщава за малката си сестра“. Но подобни заглавия нямаше.

— Естествено. Защото не е имало и любовник.

Той бързо вдигна глава. За първи път, откакто бяха дошли в лагера, погледна Карла в очите.

— Искаш да кажеш, че си... Че не си имала...

— Няма защо да ме гледаш, сякаш съм паднала от летяща чиния — притеснено рече Карла. — Не ти ли е хрумвало, че всички проучвания, според които половината или две трети от момичетата имат любовници, преди да се омъжат, означават също, че една трета от тях нямат? Какво толкова има?

— Една трета от вас се пазят за брака, така ли? — попита Люк и се изправи.

Карла вдигна рамене. Отново се беше обърнал с гръб към огъня и към нея.

— Не знам каква е тяхната причина — каза тя. — Знам каква е моята.

Последва тишина. Люк отпи глътка кафе и бавно попита:

— Каква е твоята причина?

— Пламъкът не си струва свещта.

— Какво?

— Повече болка, отколкото полза — кратко рече Карла. — Разбираш ли, колкото по-голяма ставам, толкова повече разбирам, че не обичам мъже до себе си. Не и да усещам дъха им. Да не мога да мръдна, без да ги докосна.

Бавно, сякаш го правеше против волята си, Люк отново се обърна с лице към Карла.

— Показа това по странен начин онази нощ в трапезарията.

— С теб е различно — дрезгаво рече тя. — Винаги е било. Не мога... да устоя. Така е.

Въпреки че Карла се опитваше да говори небрежно, гласът ѝ трепереше.

Той рязко се обърна и закрочи като див звяр. Рожба на огъня и нощта, Люк сякаш идваше от мечтите на Карла. Неспособна да откъсне поглед от гъвките му силни движения, тя седеше и го наблюдаваше с копнеж, който не можеше да скрие.

Той се обърна и я погледна с жажда, равна на нейната.



## ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Карла се изправи и без да сваля поглед от Люк, мина покрай огъня, изцяло погълната от златистия блясък в очите му. Неподвижен, изпълнен с очакване, напрегнат от вътрешна борба, той я чакаше. Съзнаваше, че не бива да я допуска до себе си, а да тръгне в дъжда и да върви, докато не се успокои. Не бива да стои като закован, докато тя приближава. Не бива да я наблюдава с болезнено присвити от желание очи.

Тя бе момичето, заради което бе дал обет за въздържание.

Карла спря само на сантиметри от Люк. Взря се в очите му и тихо като дъжда прошепна името му. Не получи отговор. Вдигна трепереща ръка към лицето му. Нежното докосване на пръстите ѝ го накара да потръпне. Тя чувстваше нарастващата сила на страстта и желанието. Ако пак го докоснеше, бурята помежду им щеше да се разрази с несломима мощ.

Веднъж страстта на Люк я бе уплашила, но сега я изпълни с неудържим трепет. Още не познаваше силата на своята чувственост. Съмняваше се дали някога ще разбере, но все пак протегна ръка към мъжа, когото бе обикнала.

Фините пръсти погалиха тъмните вежди на Люк, под чертаните славянски скули, безукорно правия нос. Бе го милвала хиляди пъти в мечтите си. Когато докосна устните му, той простена. И това бе част от мечтите ѝ, да я пожелае толкова силно, че да изпита същата разкъсваща болка.

— Люби ме — прошепна Карла. — Научи ме как да те обичам.

— Мила — дрезгаво рече Люк, неспособен да си наложи да отстъпи назад. — Не прави това с мен. Прекалено дълго те желая.

— Моля те, Люк. О, моля те, не ми обръщай гръб! Мечтая за теб от толкова години.

Люк се вгледа в изпълнените с копнеж очи и треперещи устни и изведнъж разбра, че да се отдръпне от нея бе като да свали кожата си.

Осениха го спокойствие и увереност. Искаше да я люби така, както не бе любил никоя друга жена.

С леко движение той захвърли чашата кафе в дъжда. Големите му ръце бавно се вдигнаха и обхванаха лицето ѝ, толкова нежно, че тя се задъха. Чак сега Карла призна пред себе си, че бе очаквала яростна атака от Люк, подобна на онази от преди три години.

— Аз също мечтаех — с дълбок глас рече той, наблюдавайки Карла. — Прекарвал съм цели часове с мечтата да върна времето и ти отново да застанеш пред мен. Ето те сега, стоиш пред мен и трепериш... От страх ли, слънчице? Кажи ми, че не е от страх.

— Не знам защо ме разтреперваш — рече Карла, като се опитваше да се усмихне. — Но съм сигурна, че не е страх.

Люк се усмихна. Карла засия. Потисканата жажда в очите му я остави без дъх. Той нежно я обърна с лице към огъня. Вгледа се в златистите ѝ къдрици, в изящната извивка на веждите, в безмълвния танц на пламъка в очите ѝ.

Тя не разбираше защо не я докосва.

— Люк?

— Искам да те видя — просто рече той. — Искам и ти да ме видиш.

Топлината на ръцете му нежно я обгърна. Устните му проследиха изящния предел между косата и лицето ѝ, погладиха веждите ѝ, вдъхнаха топлина на клепачите ѝ, очертаха скулите ѝ, пробягаха по брадичката. Тя беше като омаяна, не можеше дори да си поеме дъх, застанала между огъня, дъжда и неочакваната нежност на неговата страст. Когато устните му докоснаха нейните, тя простена.

Люк се вкамени, вдигна глава и видя блестящите сълзи по дългите ѝ клепачи.

— Наистина ли целувката ми означава толкова много за теб? — напрегнато попита той.

Тя отвори очи и го погледна. Не можеше да проговори.

— Боже мой! — разтърсен прошепна той.

Отново се наведе към устните ѝ, като прошепна галеното име, което ѝ бе дал преди години, когато я видя да се усмихва за първи път. Гласът му се смеси с леещия се шепот на водата, която се плъзгаше по камъните в мрака. Докосна веднъж устните ѝ, после втори път, после отново и отново, като всеки път ги докосваше с върха на езика си,

докато те безпомощно, жадно се разтвориха и върхът на езика му докосна нейния.

— Да — насърчително рече Люк с дрезгав глас. — Искаш ли това? Искаш ли да ме вкусиш както в трапезарията?

Карла сляпо обърна лице, за да последва предизвикателните, нежни, влудяващи устни на Люк, които я целуваха и се отдръпваха. Простена от безсилие и желание.

— Надявам се, че се опитваш да кажеш „да“, слънчице — прошепна той, като изви ръце и я притегли по-близо до тялото си. — Надявам се, че си харесала вкуса ми, защото споменът за тази целувка ме държа буден много нощи.

Карла изненадано отвори очи.

— И теб ли? Аз често лежах в леглото и си спомнях как те целунах.

Тя не разбра какво означаваше за Люк да чуе, че жаждата, която изпитваше към него, не ѝ даваше покой. Усети само, че силните ръце, които държаха лицето ѝ, за миг трепнаха. Той прошепна нещо, молитва, ругатня или и двете.

— Покажи ми целувката, за която си мечтала, докато си лежала будна — промърмори Люк до устните ѝ. — Разкрий ми мечтите си.

Когато Карла понечи да отговори, Люк пое устните ѝ толкова жадно, че и двамата потръпнаха. Тя живо почувства как езикът му меко проникна в устата ѝ, как силните му здрави ръце я повдигнаха. Светът се завъртя, погълна ги и отново ги обгърна с огнени пламъци. Когато земята нежно я посрещна, тя разбра, че лежи на един от спалните чували до Люк, който я придърпва все по-близо към себе си.

— Добре ли си? — попита той.

— Да.

— Трепериш.

— Ти също.

— Знам. Едва успях да те вдигна.

Очите на Карла се разшириха и ръцете ѝ обгърнаха мускулестите рамене на Люк.

— Да, аз също се изненадах от слабостта си — рече той с треперлив от желание и смях глас. Прошепна името ѝ и отново се наведе към устните ѝ. — Изпитвам болка, Карла. Искаш ли да ме целунеш и да я облекчиш?

Страстната нотка във въпроса му я накара да се усмихне. Все още се усмихваше, когато устните му бавно се съединиха с нейните и изтръгнаха дълбок стон от тях. Той изпи тихия звук, изпълнен с жажда за още.

Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, потърсиха гърдите ѝ и ги погалиха в гореща тишина. Памучната блуза и финият сутиен не скриха незабавния ѝ отклик. Пое втвърдените зърна между пръстите си и ритмично ги подръпна, чу пресекливото ѝ стенание, почувства как го влудява с дълбоката съблазън на целувката и жаждата на ръцете си.

Стоновете на Карла проникваха в страстта на Люк. Той откъсна устни от нейните и освободи ръцете си от пищната ѝ примамаваща мекота.

— Люк... Моля те... Аз...

— Съжалявам — дрезгаво рече той и приглади назад косата ѝ. — Съжалявам, слънчице. Не исках да те изплаша.

— Това не е... — Гласът на Карла секна. — Аз нямах предвид...

Направи опит да се овладее, но не успя. Простена, сграбчи едната ръка на Люк, целуна дланта му, след което впи зъби в нея, изпълнена с безпомощност пред объркващите чувства, които бушуваха в нея и я караха едновременно да го милва и хапе.

Тялото на Люк се стегна, когато Карла впи зъби в меката плът при основата на палеца му. Едва сдържаната ѝ сила му разкри непоносимото напрежение. Кръвта му кипна.

Люк вдигна ръка и облиза малките белези, които беше оставила по кожата му. Пръстите ѝ силно дръпнаха яката на ризата му. Тя се разкопча и разкри тъмна кожа, която блестеше на светлината на огъня. Ръката му обгърна главата ѝ и я придърпа към голите си гърди.

— Пак — прошепна той.

Изпълнена с несигурност, Карла плъзна устни по гърдите му, леко го ухапа, усети силата на страстта му, вдъхна вълнуващия аромат на кожа, сапун и мъжка топлина. После бавно притисна устните си в неговите.

— По-силно — рече Люк, като наблюдаваше Карла с горящи очи. — Продължавай! Хапи ме. Точно това искаш. Ти трепериш. Изпълнена си с напрежение, гориш, объркана си и искаш да си го изкараш на мен. Направи го, слънчице. Направи го.

Зъбите ѝ се впиха в напрегнатите мускули на гърдите му, сякаш проверяваха силата му. Той насърчително извика. Пръстите ѝ се движеха през еластичните копринени косми, подръпваха ги и ги приглаждаха, ноктите ѝ се впираха в твърдата плът като зъбите ѝ.

Люк се засмя и се зае да я съблича. Не знаеше още колко може да издържи това сладостно мъчение, но беше сигурен, че ще открие. Мисълта, че може да се лиши от един миг с огнената страст на Карла, беше по-неприемлива от страха му.

С дрезгав стон Люк пое устните ѝ и ги погълна в ненаситна целувка. Нуждаеше от това пламенно желание. Обви шията му с ръце, прокара пръсти дълбоко в косата му и отвърна на целувката с необузdana страст, която се равняваше на неговата.

Светът отново се завъртя, когато ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ като силен, топъл дъжд. Той я държеше в обятията си, чувстваше как трепери, чуваше пресекливия ѝ дъх. Припомни си всички години на безнадеждни блянове. Проклинайки почти непреодолимата нужда, която изпитваше, той се бореше да запази самообладание.

Карла изрече името му с треперещ глас.

— Всичко е наред — напрегнато рече той. — Няма да ти причиня болка, слънчице. Толкова си необузdana, че забравих, че не си свикнала с това.

Тя се насили да си поеме дъх.

— Може ли да свикне човек?

— Да бъде гол? — Тя поклати глава, но не каза нищо повече. — С какво? — нежно настоя той.

Карла издаде странен звук и несъзнателно впи нокти в гърдите му.

— Да желае — болезнено рече тя. — И да не притежава. Да желае, да желае и пак да желае.

Преди тя да довърши, Люк се извърна и започна да се съблича. Яростно захвърляше дрехите си. Когато отново се върна при Карла и легна на една страна, тя изумено го гледаше. Той се вкамени, изпълнен със съжаление, че избърза. Тя не бе виждала гол и възбуден мъж, а и той никога преди това не бе усещал такава възбуда. Видя как изражението ѝ се промени, разюзданата ѝ страст изведнъж утихна.

— Желаш ли ме още? — попита Люк с дрезгав от вълнение глас.

Карла отговори, като плъзна пръсти по гърдите му, надолу по тялото му. За миг се поколеба, преди да докосне с любопитство доказателството за неговата мъжественост. Когато той инстинктивно се дръпна, тя се вгледа в блестящите му очи.

— Не знам кое е по-вълнуващо — с плътен глас рече той. — Дали да гледам, или да чувствам сладкото ти любопитство.

— Нямах нищо... против?

Люк бавно поклати глава и притаи дъх, когато меките пръсти на Карла откриха всяка неравност по горещата плът и нежно я проследиха. Той не познаваше подобно фино, нежно, поглъщащо изследване. Никога не беше предполагал, че може да бъде толкова възбуден. Дори след сексуално удовлетворение не бе изпитвал насладата, която откриваше в момента.

Карла не бе и подозирала, че сливането на телата носи радост. За миг я разкъса болка, но се разтопи в искрящата буря. Устните на Люк обсипваха с целувки шията и лицето ѝ. Тя се извиваше в първичния ритъм на единението. Тялото му я притисна и той навлезе дълбоко в нея, стана част от нея. Опита се да му каже, че не може да издържа повече, но единствената дума, която успя да изрече, беше името му. Изпълни я блестящ мрак, след което тялото ѝ буйно потръпна, душата ѝ се разтърси и тя изпадна в екстаз.

Люк отново и отново чуваше името си, страстна молитва в съзвучие с ритмичните движения на тялото ѝ, което го обгръщаше и искаше всичко, от което се беше въздържал, всичко, което беше той, всичко, което имаше. Нейното име беше дрезгав вик, който се изтръгна от гърлото му, когато тялото му пламна така, както не беше пламвало никога досега, силно и едновременно с това нежно-жестоко, до дъно разтърсено от екстаз, докато се отдаваше на жената, която се беше клел никога да не притежава.

## ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Карла се раздвижи и протегна ръка към мускулестата топлина, с която беше свикнала през нощта. Когато вместо едрото тяло на Люк откри само хладен въздух и празнота, очите ѝ се отвориха. След миг го видя. Облечен само с джинси, той стоеше на края на заслона, пиеше кафе и наблюдаваше пречистената от дъжда земя. Сякаш усетил, че се е събудила, той се обърна. Не можеше да види изражението на лицето му поради слънчевата светлина, която се изливаше зад него.

Без да каже нито дума, Люк дойде и седна на пети до спалния чувал на Карла. Едната половина от лицето му беше осветена, а другата — в мрак. Дълго я гледа със светлокафявите си загадъчни очи.

От канчето се издигаше ароматна пара.

— Добре ли си?

Тя кимна и извади ръка от топлината на спалния чувал, за да докосне гладката свежо избърсната буза. Той затвори очи.

— Сигурна ли си?

— Какво има, Люк?

— Когато се миех сутринта... — Гласът му затихна. — Текла ти е кръв снощи.

— Тогава не ме боля. Нито сега.

Люк тихо изруга и с внезапен прилив на сила се изправи.

— Била си девствена!

— Ти знаеше това, преди да... Преди ние... — заекна Карла. — Люк, аз ти казах. Ти знаеше!

— Да! Знаех. Но всъщност не знаех, докато не видях кръвта ти по тялото ми тази сутрин. Тогава всичко стана реално. Прекалено реално. — Той прокара пръсти през косата си. — Господи, каква бъркотия!

Думите му зашеметиха Карла. Зашеметена, тя не каза нищо. Без да я погледне, Люк се върна отново до навеса и замислено се вгледа в пустата земя.

— Е, момиче, получи това, което искаше — след миг каза той и рязко изхвърли остатъка от кафето си. — Надявам се, че си е струвало цената.

— Аз не... не разбирам.

— Да, предполагам, че не разбираш. Ето това е младостта. Правиш и не разбираш. Но аз разбирам. Трябваше да се откажа от теб. Знаех това така, както знам, че огънят е горещ, а дъждът — мокър.

Спомени завладяха Люк, отзвук от страстната нощ, която никога нямаше да забрави.

— Не намерих сили да го направя.

Карла усети как стомахът ѝ се свива. Припомни си какво ѝ бе казал Люк преди седмици. Стой далеч от мен, слънчице! Страхувам се, че няма да имам сили да кажа не. Тогава ще те имам и ще се намразя...

— Ставай, Карла. Стоплил съм ти вода. След като се измиеш, ще отидем в града и ще направим още по-голяма грешка от снощната. Но няма как.

— Какво ще правим в града? — внимателно попита тя.

— Не се ли досещаш, момиче? Днес е твоят щастлив ден. Омъжваш се.

Последва дълга тишина. Карла безпомощно се взираше в мъжа, когото обичаше.

— Защо? — попита тя.

Люк направи рязък, нетърпелив жест.

— Заради снощи и ти дяволски добре знаеш това. Дойде до каньона девствена. Нито един мъж, който заслужава да се нарича така, няма да вземе това от теб, без да ти даде нещо в замяна.

Карла бавно се изпълни с гняв. Беше мечтала да се омъжи за Люк, но не по задължение, а с любов.

Той не ме обичаше преди години. Не ме обичаше снощи. Не ме обича и сега.

Нищо не се е променило.

Не, променило се бе. Тя не беше същата. Нямаше да побегне от гнева му, нито щеше да се омъжи за човек, който не я обича.

— Остатъкът от живота ти изглежда страшно висока цена — с равен глас рече тя.

Люк я погледна остро, но видя само женското отражение на своята безизразност. Това го изненада. Беше свикнал да вижда как на



лицето ѝ се сменят различни настроения и чувства.

— Знаех какъв е залогът, когато взех картите в ръцете си — рязко заяви той и отмести поглед от изящните ѝ женствени форми, които се издигаха над тъмнозеления спален чувал. — Побързай и се облечи! Ако не се измъкнем навреме, може да останем с дни. По високите места вече вали.

— Не те задържам.

— Малкият ти джип няма да измине и триста метра по пътя. Ще трябва да дойдеш с мен. Ще вземем джипа ти по-късно.

— Не.

— Какво?

— Не — хладно повтори Карла. — Не. Дума, която означава отказ. Отрицание. Обратното на да. — Изрече всяка сричка твърдо, непоколебимо. — Няма да дойда с теб в твоя джип. Няма да дойда в града с теб. Няма да се омъжа за теб. Дойдох в каньона Септембър на почивка. Ще си я осигуря. Ако не ти харесва, можеш да си вървиш.

Люк обърна глава. Никога не беше чувал Карла да говори с назидателен и заповеден тон. Но тя бъркаше, защото бе наивна. Той знаеше какво трябваше да се направи.

— Слушай, момиче...

— Слушах — прекъсна го Карла. — А сега ти ме чуй! Първо, не съм момиче. Второ, стана ясно, че искаш да се омъжиш за мен по задължение. И трето, сватба няма да има.

— Четвърто — намеси се Люк. — Може би вече си бременна. Помислила ли си за това, момиче? Или взимаш хапчета?

— Не е твоя работа — спокойно каза тя.

— Какво значи това?

— Не е твой проблем.

— За какво, по дяволите, говориш? Разбира се, че е мой проблем! Или не знаеше, че трябва да се направи бебе?

— И само един, за да се износи. Сещаш ли се за кого от нас става дума?

Люк гневно я изглежда. Тя остана спокойна. Младият мъж бавно проумяваше, че Карла наистина бе пораснала. Бе горда и неотстъпчива. Страстта, с която му се отдаде предната нощ, бе доказателство за силата на чувствата ѝ. Момичето, което избяга от него

преди три години, бе станало жена с хладни очи и пламенни страсти. Комбинацията беше вълнуваща.

Той почувства как расте възбудата му и се разгневи сам на себе си. Тялото му изневеряваше само при мисълта за Карла, а присъствието ѝ го влудяваше.

— Какво мислиш да кажеш на Кеш, когато започнеш да наедряваш и да не закусваш? — студено попита той.

— Ако се случи това — а то в никакъв случай не е сигурно — ще кажа на Кеш, че някъде през май следващата година ще стане чичо.

Люк бързо си пое дъх. Мисълта, че Карла може да има дете, го изпълни със странно чувство.

— Тогава Кеш ще направи всичко възможно да ме убие — посочи Люк. — Това ли искаш? Отмъщение?

— Не се тревожи. Ще дам ясно да се разбере, че съм отказала на великодушното ти предложение за брак.

— Това няма да бъде достатъчно. Той ще иска да знае защо. Затова се опитай да изтъкнеш твоите така наречени причини пред мен. Защо не искаш да се омъжиш за мен?

— За разлика от теб Кеш е достатъчно умен сам да прецени, че не искам да прекарам остатъка от живота си като твой затворник.

Люк рязко си пое дъх.

— Странно е, че се изразяваш така. И аз не го желая, а то неминуемо ще се случи. Ще започнеш да гледаш на „Рокинг Ем“ като на затвор.

— Грешиш. Аз обичам ранчото.

— За няколко седмици. През лятото. А зимата, Карла? Какво ще кажеш за някой ден, в който ще се прибера, след като съм разбивал лед в поилките и заваря децата ми да плачат изплашени, защото майка им пици заедно с вятъра? И тогава какво?

Миналото изпълваше с болка плътния глас на Люк. Гневът на Карла се стопи и сърцето ѝ бе обзето от обич и състрадание. Копнееше да го избави от мрака, да го изцели, да му върне надеждите в бъдещето. Бе безсилна пред миналото, а и не знаеше как да го накара да повярва в тяхното бъдеще. В нея.

— Съжалявам, Люк. Толкова съжалявам. — Гласът на Карла заглъхна от усилието, което полагаше да не се разплаче. — Моля те да ми повярваш. Бих дала всичко, за да мога да променя миналото ти. С

изключение на предната нощ. Не бих я заменила с нищо, Люк. Животът е пред мен. Искам да живея с мисълта, че веднъж, поне веднъж, съм докоснала слънцето.

Над каньона проехтя гръм, предшестван от мълния. Под навеса лъхна свежия аромат на дъжд. Дочу се тупкане на отделни капки, подобно на оркестър, който се разсвирва, после леко, ритмично започна да вали.

Люк чу този звук и разбра, че е твърде късно да се тръгва за града. Бе станало късно в мига, когато Карла заговори за любовната нощ.

Докоснах слънцето.

Значението, което тя придаваше на отдаването си, го обезоръжи. Чувстваше се като крадец, който ѝ бе отнел нещо изключително, което не може да ѝ върне никога. Не чу нито дума в укор или обвинение, макар че той би трябвало да поеме отговорността върху себе си. Той бе човекът с опит, а не тя. Той знаеше как неизбежно свършват целувките. Вината бе негова.

Не бе се спрял.

Люк нежно придърпа Карла от гънките на спалния чувал в обятията си. Не намираше думи, с които да опише чувствата си. Искаше да ѝ каже, че признанието ѝ го бе изпълнило с гордост и смирение, но уви! Мигът бе безвъзвратно отлетял.

— Радвам се, че съм ти доставил удоволствие — дрезгаво рече Люк. — Ако можех, бих се върнал назад, но и аз искам да ми остане преживяното от вчера. Това се случва толкова рядко, слънчице. Страшно рядко.

Карла го прегърна. Допирът до топлата ѝ кожа го изпълни с желание и болка. Той я притисна, приглади с ръка косата ѝ, съзнавайки с радост и тъга, че тя го беше докосвала така, както никоя друга жена, беше го издигнала до слънцето, беше споделила с него пламтящия център на самия живот.

А той не можеше да я притежава отново.

Не биваше да я притежава. Заради нея и заради себе си. Той не беше подходящ за нея. Какво би правила една съвременна жена в ранчо, където времето е спряло и държи жените в плен, сломява ги. Карла беше прекалено великодушна и красива, за да бъде унищожена по този начин. Заслужаваше повече, отколкото ѝ бе дал. Заслужаваше

да бъде обичана, закриляна, уважавана... Слънчевата светлина в един свят, който тънеше в непрогледен мрак.

## ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Няколко седмици по-късно Карла все още се задъхваше при спомена за онази сутрин в каньона Септембър. Люк ѝ даде толкова много, без да вземе нищо за себе си. Нито ѝ позволи да му даде нещо в замяна. Когато се успокои достатъчно, за да си поеме дъх, той стана и излезе в дъжда. Остави я сама с ехото на молбата, която ѝ бе прошепнал.

Не прави отново това с мен, слънчице. Моля те. Недей.

Люк направи всичко възможно никой от тях да не се изкуши отново да посегне към слънцето. По цял ден работеше навън, ставаше преди изгрев и рядко се връщаше в голямата къща преди десет вечерта. По време на ядене говореше с Карла само ако се налагаше или вежливостта го изискваше. Иначе мълчеше. Прекосяваше стаята, за да избегне допира с нея.

Отначало Карла мислеше, че преднамереното му отдалечаване ще премине, че той ще си позволи да разговаря с нея, да я докосва. Уви! Часовете станаха дни, а дните — седмици. Люк не отстъпваше. Разви невероятна изобретателност и умело я отбягваше. Ден след ден странеше от нея, докато времето, което тя трябваше да прекара в „Рокинг Ем“, изтече.

Отбягваше я дори в нейния последен ден в ранчото. Беше определено на другия ден да си тръгне от „Рокинг Ем“. Щеше да обърне гръб на мечтите си и мъжа, когото обичаше.

Защо Люк дори не разговаря с мен? Не знае ли, че го обичам? Не знае ли, че не приличам на майка му и лелите му? Защо не иска да даде шанс и на двама ни?

Довечера трябва да говоря с него. По някакъв начин трябва да го накарам да разбере. Не мога да замина, сякаш случилото се в каньона е бил само сън, а сега съм будна и изпълнена с болка...

Звукът на яденето, което завря на печката, изтръгна Карла от нещастните ѝ мисли. Изключи котлона и започна да го мие. Той гневно

изсвистя при допира на гъбата. Когато свърши, задната врата се тръшна и в тишината проехтяха стъпки на обути в ботуши нозе.

Карла се обърна с надежда, която не може да прикрие, както не успя да скрие и разочарованието, че бе Тен, а не Люк. Поздрави го с усмивка и се опита да забрави нещастieto си, както правеше винаги, когато наоколо имаше други хора. Но аматьорството не ѝ се отдаваше. Издаваше я усмивката ѝ.

— Здравсти — каза тя. — Тази вечер няма нищо тежко за вдигане от печката.

— Тогава ще си открадна чаша кафе — рече, като я наблюдаваше внимателно.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

— Тъкмо се канех да ти задам същия въпрос.

— Всичко е наред. Вечерята ще бъде готова навреме и ще е достатъчна да нахрани цяла армия.

— Нямах това предвид. — Тен се поколеба, тихо изруга и каза без заобикалки: — Изглеждаш нещастна.

— Винаги съм нещастна, когато напускам „Рокинг Ем“ — отвърна тя, като полагаше всички усилия гласът ѝ да остане равен. — Помниш ли? Преди редовно припадах, когато приближаваше времето да се връщам в Боулдър.

— Тогава ходеше на училище. Сега защо се връщаш?

— Ще помагам на Кеш да се бори с доктората си. Той е факир на карти и копаене на скали, но пишещите машини не са по вкуса му.

Тен понечи да каже нещо, помисли и вдигна рамене.

— Ще ни липсваш.

— Благодаря. — Непролети сълзи опариха клепачите ѝ. Тя импулсивно прегърна Тен. — Вие също ще ми липсвате.

Когато той обви ръце около нея и я повдигна от пода в мечешка прегръдка, задната врата отново хлопна.

— Остави я.

Карла замръзна, като чу тона на Люк и понечи да се дръпне от Тен. Той обаче я задържа. После с презрително мълчание я спусна на пода, освободи я и се обърна към Люк.

— Нещо не е наред ли, шефе?

Карла премигна. Беше разбрала, че Тен използваше думата „шефе“, когато смяташе, че Люк не е във форма.

— Вечерята е готова — бързо каза тя на Люк. — Ще сложа още една чиния. Не те очаквах.

— Веднага разбрах това — хладно рече Люк, — когато влязох и видях, че упражняваш новонаучените техники. Чуй един съвет, момиче. Тен не обича да бъде спъван и свалян на пода повече от мен.

Язвителните думи завариха Карла напълно неподготвена. След като се върнаха, Люк беше учтив с нея, внимателен и хладен. Нито с поглед, нито с думи беше загатнал за това, което стана между тях, а сега казваше, че тя му се е хвърлила в ръцете и той е нещастен от резултата.

— Говори за себе си, шефе — рече Тен, гласът му беше толкова хладен, колкото на Люк. — Ако Карла е в настроение да ме спъне, ще падна на пода, по какъвто начин пожелае тя.

— Нямах това предвид, когато го прегърнах — нещастно рече Карла, като наблюдаваше преbledняла двамата мъже.

— По дяволите, знам това, скъпа — каза Тен, без да сваля поглед от Люк. — Шефът е този, който загрява бавно, когато става въпрос за теб.

— Не си прави шеги. Тя може да изглежда невинна като...

— Ако кажеш още нещо — рязко го прекъсна Тен, — ще съжбяляваш.

— О? Предполагам, че ти ще ме накараш да съжбялявам? — попита Люк.

— Няма да се наложи. Ще погледнеш в огледалото и ще започне да ти се повдига.

Сдържаната увереност на Тен подеждва по-силно от удар. Люк затвори за малко очи. Когато ги отвори, те вече не бяха свирепи и блестящи, а изпълнени със сенки. Тен тихо измърмори някаква закана, но и двамата трябваше да прекратят двубоя си. През отворената врата се чуваха работниците, които се събираха в двора.

— Намери си някой друг да те напердаши, както заслужаваш, Люк — тихо каза Тен. — Прекалено много те обичам, за да те натупам с удоволствие.

— Върви да си измиеш лицето, скъпа, или ще трябва да отговаряш на много въпроси за тези сълзи — обърна се той към Карла.

Тя избяга, без да продума.

Когато се върна, вечерята беше сервирана, а Люк не се виждаше никъде. Тен я погледна и насърчително ѝ се усмихна.

— Казах ви, че се гласи, за да ни впечатли — каза той на всички. — Хубава работа си свършила, скъпа. Изглеждаш достатъчно добре, за да ядеш.

— Значи да се радвам, че вече си на втората порция — каза тя и се усмихна в отговор.

Само Тен забеляза, че усмивката на Карла едва се задържаше на лицето ѝ. Стана, издърпа стол и с непринудена грация ѝ помогна да седне.

— Благодаря — каза Карла, като го погледна в сивите очи, а когато той се наведе над нея, тихо добави: — Ти си добър човек, Тен. Не разбирам защо някоя жена още не ти е сложила хомота.

— Една го направи — промърмори Тен, докато сядаше до нея. — Беше урок и за двама ни.

— Хей, старши — каза Коузи, като посочи с палец към мястото на Люк. — Шефът се върна рано днес. Да го изкарам ли от хамбара да яде?

— Зависи дали имаш достатъчно смелост.

Коузи се поколеба.

— Искаш да кажеш, че работи?

— Да.

— Превръща големи трупи в малки трески?

— Да.

— Вратата заключена ли е?

— Да.

Коузи се настани по-удобно в стола.

— За себе си ли ще задържиш тези картофи или ще ги споделиш с работниците, които вършат истинската работа?

Леко усмихнат Тен подаде картофите.

— За какво си говорите двамата? — попита Карла.

Старшият се поколеба, после вдигна рамене.

— Когато облаците се сгъстят над Люк, той отива в своята работилница и се заключва. Нали знаеш леглото, тоалетката и масата в стаята ти?



— Опитвам се да измисля начин да измъкна спалнята от къщата, когато заминавам — призна тя. — Никога не съм виждала и толкова красиви мебели.

— Люк ги направи преди три години. Цяло лято ги майстори до късно през нощта, а всеки ден от сутрин до вечер работеше в ранчото. След няколко седмици изглеждаше ужасно, затова реших да наля малко разум в главата му — Тен мрачно поклати глава. — Това е грешка, която няма да направя втори път. По-скоро ще вляза в двубой с притисната до стената пума, отколкото да се разправам с Люк, когато се е затворил в работилницата.

Апетитът на Карла напълно изчезна, когато чу думите на Тен. Преди три години се беше предложила на Люк с нещастни последствия и за двамата.

Съжалявам за тази нощ, както не съм съжалявал за нищо друго в моя живот.

Значи се бе заключил в своята работилница и бе превъзмогнал чувствата си, създавайки един изключителен комплект мебели за спалня, който после бе сложил в стая, която никой не използва. Преди три седмици тя отново се предложи на Люк... И когато свърши, той прошепна: Моля те не прави това отново с мен.

Сега Люк отново се беше заключил и нямаше да излезе, докато Карла е в „Рокинг Ем“. Бе сигурна в това, както и че не възнамеряваше да седи със скръстени ръце. Обичаше Люк прекалено много, за да си отиде и да се преструва, че между тях не се е случило нищо.

— Не прави това, скъпа — много тихо каза Тен, за да го чуе само Карла. — Недей да започваш с Люк боя, който сам търси. И двамата ще съжалявате.

Карла вдигна глава. Тя се взираше в Тен, изненадана от факта колко точно беше прочел мислите ѝ.

— Но аз го обичам — прошепна тя.

— Това само те прави по-уязвима.

— Люк се върна рано днес. Може би искаше да разговаря с мен. Може би той... — Таеше надежда, която не можеше да изрече с думи. Може би искаше да ме помоли да остана.

Останалата част от вечерята премина като насън за Карла. Преструваше се, че яде, но само ровеше храната в чинията си. Даваше си вид, че слуша, но мислите ѝ неудържимо се въртяха, докато се

опитваше да намери изход и да преодолее отказа на Люк да разговаря с нея.

След вечеря, когато масата беше прибрана и кухнята безукорно почистена, Карла отиде в стаята си и се залови с неприятната задача да си приготви багажа. С надежда да го примаме да излезе от хамбара, тя изнесе багажа си навън и шумно започна да товари всичко в своя джип. Беше ѝ трудно — имаше опасност да завали дъжд, затова натъпка всичко на предната седалка в тясната кабина.

Никой не излезе от хамбара, докато Карла нареждаше и пренареждаше кутиите в малкото пространство. Мъжете, които надникнаха от спалните помещения и предложиха да ѝ помогнат, получиха любезен отказ. Тя многократно влиза и излиза без нужда, разтакаваше се колкото може повече, но накрая нямаше повече оправдания да се мотае в двора и да хвърля изпълнени с надежда погледи към хамбара.

Качи се горе и бавно си взе един душ, като се надяваше, че щом не е долу, Люк ще се почувства свободен да влезе в къщата. В мига, в който излезе от банята, разбра, че той не се е върнал от хамбара. От кухнята не се чуваше никакъв шум. Беше настъпила тишина, мрак, чуваше се само далечен пукот на мълния.

Люк, не ме отпращай така, без нито една дума, с пълно мълчание. Обади ми се. Дай ми шанс.

В отговор проехтя само една лятна гръмотевица.

Карла отиде до тоалетката, отвори кутията, която Люк беше резбовал за нея и извади керамичното парче. Беше хладно, твърдо и гладко, сякаш времето се беше сгъстило в ръката ѝ. Дълго стоя неподвижна, вливайки в древната глина живата топлина на своето тяло. Държеше отломъка, сякаш бе талисман срещу най-дълбоките ѝ страхове. Накрая нежно го постави обратно и сложи кутията в несесера си.

Чаршафите бяха хладни като индианска тъкан. Карла лежеше между тях и чакаше да чуе стъпките на Люк нагоре по стълбите.

Ала първо дойде бурята, внезапен, помитащ тътен, възседнал силен вятър. Карла се вслушваше във всички шумове — високото виене на вятъра и плътният отговор на мълниците, внезапното изтрещяване на светкавица и барабаненето на дъжда. Дочу стъпките на Люк, който се качваше по стълбите. Мина край вратата, без да спре.

Звукът от душа се сля с падането на дъжда. После и душът, и дъждът спряха неочаквано. В тихите промеждутъци между еката на отстъпващите мълнии проскърцването на дъските на пода подсказа на Карла, че Люк непрекъснато сновеше от спалнята в банята и обратно.

Карла лежеше и слушаше със стиснати отстрани ръце, цялото ѝ съзнание бе завладяно от безмълвна молба: Ела при мен, Люк. Веднъж, само още веднъж, не можеш ли да дойдеш при мен?

Стъпките тръгнаха по коридора и отминаха спалнята ѝ, след толкова кратко колебание, че тя не беше сигурна дали това не беше плод на въображението ѝ. Стълбите изскърцаха и ѝ подсказаха, че той отиваше в кухнята.

Отдалечаваше се от нея.

Тя продължи да чака, но стъпките не се върнаха! Обзе я гняв толкова внезапно, колкото бурята, която се беше извила над земята. Рязко отметна завивките и стана, трепереща, изпълнена с решимост. Ще го накарам да ме изслуша.

Облечена само с черната риза, Карла безшумно мина по коридора с боси нозе. Единствената светлина в къщата идваше от кухнята. Взе стълбите на един дъх.

Люк не беше в кухнята, както очакваше, а в столовата. Бе седнал настрана от масата, с опрени в коленете лакти, а върху масата изстиваше чаша забравено кафе. Беше бос, с полузакопчани джинси и нищо под тях, освен желанието, направило съня невъзможен.

Когато очите им се срещнаха, сякаш се изви волтова дъга.

— Върни се в леглото, момиче. Върни се веднага.

— Трябва да поговорим.

— Защо? Бременна ли си? — попита той, изричайки мисълта, която го преследваше — за неговото бебе, което растеше в тялото на Карла, за това как отново се повтаряше тъжната история на „Рокинг Ем“, след като се беше заклел, че тя ще свърши с него.

Въпреки това искаше да има дете, копнееше за него толкова силно, колкото желаше Карла. Не можеше да издържа повече — особено когато тя стоеше пред него, облечена в неговата риза, с блестящи очи, с пламнало тяло.

— Не е това — нетърпеливо каза Карла, решена да не говори за това, което ставаше между тях. — Става дума за твоя отказ да...

Люк пламна от небрежното ѝ отклоняване на въпроса за бременността, която не му даваше покой. Прекъсна думите ѝ по същия начин, както някога я отпрати от „Рокинг Ем“ и от себе си. Но не достатъчно далече. Не за достатъчно дълго време.

Този път трябваше да го направи.

— Тогава защо си тук? — студено попита той. — Искаш още секс? Забрави го. Имах дяволски късмет, че не забременя. Не съм глупак, за да се хвана два пъти в капана. Сексът не си заслужава това.

Но Карла вече не беше момиче, за да бяга от мъжкия гняв. Тя запази самообладание въпреки думите му, които я изгаряха.

— Това не беше секс — рече тя. — Това беше любов.

— Беше секс — свирепо се противопостави Люк. — Това е всичко, което мъжете и жените чувстват един към друг. Обикновена стара похот, момиче.

— Някои мъже. Някои жени — съгласи се Карла. Бавно тръгна към него, пръстите ѝ леко трепереха, докато разкопчаваше горното копче на черната риза, после второто, след това третото... Цялото ѝ тяло тръпнеше с настойчивост, която беше другата страна на желанието. Трябваше да го накара да разбере. Просто трябваше. — Не всички са такива. Аз те обичам, Люк.

— Така ли? Тогава се закопчай и ме остави на мира.

— Но ти няма да бъдеш спокоен. Ще те боли. Ти ме желаш. Не можеш да го отречеш, Люк. Доказателството е пред теб, можем да го видим и двамата.

Той изруга. Тя тъжно се усмихна.

— В общи линии е така, но в нашия случай се нарича правене на любов.

— Аз не те обичам.

Карла трепна, но не спря. Събра кураж и продължи да върви към пумата.

— Не ти вярвам — рече тя.

Когато пръстите ѝ разкопчаха последното копче, ризата се отвори и разкри женствените ѝ извивки. Люк се задъха, когато при всяко движение дългата разкопчана риза показваше и скриваше тялото ѝ. Опита се да отмести поглед, но не можа. Тя беше неговата мечта, която идваше към него, призоваваше го, гласът ѝ беше част от него, от душата му.

— Не прави това, момиче!

— Ти си голям, силен мъж — рече Карла и коленичи между дългите му крака. — Ако не ме обичаш, докажи го. Спри ме!

Предизвикателството беше толкова неочаквано за Люк, че се стресна. Джинсите му изведнъж се отвориха и разкриха твърдото доказателство на желанието му. Той сграбчи китките ѝ и вдигна ръцете ѝ нагоре, далеч от жадното му тяло.

Това беше грешка. Докато пръстите ѝ изпробваха силата на стегнатите мускули на гърдите му, косата ѝ докосна горещата му възбудена плът в копринена милувка. Преди да се съвземе от шока, той почувства как върхът на езика ѝ нежно и възпламенително го докосна.

Ако не беше седнал, стремителният порой на собствената му реакция щеше да го смъкне на колене. Всеки мускул на едрото му тяло се стегна от бурна страст и от гърлото му се откъсна дрезгав хрип. До болка стисна китките ѝ, но никой от двамата не забеляза това. Съзнаваха само, че светът беше в пламъци и те бяха горящия център на огъня.

Между всяка милувка, между всяко приплъзване на кадифения език по атлазената кожа, Карла шепнеше любовта си към Люк; някъде между първоначалния отказ и крайното приемане ръцете му освободиха китките ѝ, пръстите му се вплетоха в косата ѝ и започнаха едновременно да я милват, да я държат и насочват. С всеки дъх, който поемаше, изричаше името ѝ, всеки удар на сърцето му представляваше настойчиво желание, тялото му пламтеше, той потръпна от необузdana страст и дрезгаво изстена — не можеше да издържа повече. Тогава я повдигна, сложи я в скута си и ѝ даде това, което беше поискала, зарови в нея жадната си плът, изпълни я с яростния пулс на своя екстаз, докато дивото, тръпнещо освобождаване накрая настъпи и той отново можа да си поеме дъх.

— Помисли, за това, когато си отида — рече Карла, докато целуваше клепачите и скулите му, вкусвайки следите на страстта по влажната му кожа. — Помисли за това и си спомни какво изпита, когато те любех. Тогава ела при мен, Люк. Аз ще те чакам, ще те обичам.

## ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Няма ли най-сетне да сложиш край на тази глупост и да му се обадиш? — попита Кеш от коридора в апартамента на Карла. В гласа му, както и в погледа, който и хвърли, имаше раздразнение и загриженост.

Карла вдигна поглед от загадъчното керамично парче в дланта си към тоалетката, където безмълвно стоеше телефонът, който не беше звънял от десет седмици. Бавно се взря в тъмносините очи на Кеш, когато той влезе в спалнята ѝ. Нямаше я обичайната непринудена усмивка, челюстите му изглеждаха стиснати с искрена войнственост. Непокорната, изсветляла от слънцето кестенява коса беше сресана настрани, което подчертаваше естествената ѝ чупливост.

— На кого да се обадя? — попита тя.

— На Дядо Коледа — отвърна Кеш.

— Малко е рано за Коледа.

— Наближава Денят на благодарността, а ти си вкъщи от края на август.

Тънките пръсти на Карла се свиха около керамичното парче. Не каза нищо. Можеше да брой толкова добре, колкото брат ѝ. Дори по-добре. Знаеше точно деня, в който беше забременяла — последния ден в „Рокинг Ем“, когато рискува всичко при последното хвърляне на заровете.

И загуби.

— Е? — попита Кеш.

— Какво?

— Кога ще се обадиш на Люк?

Карла много внимателно постави отломъка на дъното, затвори капака и сложи кутията на тоалетката.

— Няма да се обадя.

— Какво?

— Няма да се обадя на Люк. От седем години преследвам клетия човек. Не мислиш ли, че е време да го оставя на спокойствие?

Кеш смутено прецени изражението на сестра си. Карла бе пораснала от началото на лятото. Въпреки че не беше казала нищо конкретно, тъгата, която се четеше в усмивките ѝ, подсказваше, че лятото не беше минало според очакванията му. Не знаеше защо.

— Люк те харесва от години, но ти бе прекалено млада — както обикновено без заобикалки каза той. — Когато порасна достатъчно, той вече беше свикнал да те отблъсква. И което е по-лошо, има глупавата идея, че „Рокинг Ем“ унищожават жените, а той обича ранчото така, както повечето мъже обичат жена. Затова му дадох печеливши карти и те изпратих да готвиш през лятото в „Рокинг Ем“, където той би могъл сам да се убеди, че ти няма да се свиеш и да плачеш, само защото не можеш да си правиш ноктите на две седмици.

Изненада измести тъгата от лицето на Карла.

— Ти ли ме нареди така с онази игра на карти?

— Мислех, че лятото ще даде и на двама ви шанс да се опознаете като възрастни хора, без да бъда около вас да ви напомням за годините, когато ти беше малко момиче с плитки, хлътноло по един мъж, който беше достатъчно голям и свестен, за да държи ръцете си в джобовете!

— Подейства — спокойно рече Карла. — Не беше около нас да ни напомняш.

— Дяволски е подействало. Отново сме там, където бяхме преди години — виждаме се с Люк в Уест Форк да играем карти и да пием бира и той ми задава заобиколни въпроси как си, дали излизаш с някого и дали харесвам мъжете, които водиш вкъщи.

Карла затвори очи, за да не види Кеш, че думите му я изпълниха с голяма надежда. Тази надежда беше толкова безразсъдна, колкото седемгодишният ѝ копнеж по мъж, който не я обичаше.

— Люк пита само от учтивост — тихо рече Карла, за да скрие болката си. — Ако наистина искаше да знае какво става с мен, щеше да вдигне телефона и сам да ме попита.

— Това му казах и аз, когато ме пита последния път.

Тя тъжно се усмихна.

— А телефонът не е звънял, нали?

— Затова го накарай да звънне. Обади му се ти.

— Не.

Думата беше изречена тихо, непоколебимо.

— Тогава ще му се обадя аз.

— Моля те, Кеш. Недей.

— Каж ми една основателна причина, поради която не трябва да го правя.

— Аз не искам да се обадиш.

— Това е чувство, а не причина. Каж ми една причина, Карла. Омръзна ми да гледам как хората, които обичам, са ни живи, ни умрели. Очаквах да има сватба в края на лятото, а не проклето погребение.

Един поглед към лицето на Кеш подсказа на Карла, че нямаше да спечели този спор. Непринудената усмивка и топлият смях на брат й скриваха една желязна вътрешна същност, която беше толкова дълбока и твърда, колкото тази на Люк Макензи.

— Ще приемеш ли да станеш вуйчо? — тихо попита тя.

— Какво?

— Бременна съм.

Лицето на Кеш стана непроницаемо.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Люк знае ли?

— Не.

Кеш изсумтя.

— Не исках да стане така. Ако знаеше, страшно бързо щях да си имам зет, нали?

— Не.

Последва дълга тишина, докато Кеш чакаше Карла да обясни. Тя мълчеше.

— Каж ми — рязко каза той, — каж ми, защото ще отида в „Рокинг Ем“ и ще го пребия? А аз имах доверие на Люк.

— Люк не беше виновен.

— Това са глупости, Карла? Той е достатъчно голям и дяволски добре знае как се правят бебета! Всеки мъж, който прелъсти девица, трябва да има благоприличието...

— Той не ме прелъсти — рече Карла и прекъсна гневните думи на брат си. — Аз го прелъстих.

— Какво?

— Аз прелъстих Люк Макензи! — извика тя, загубила едновременно и гордостта, и самообладанието си. — Хванах го



неподготвен, съблякох дрехите си и му направих предложение, на което не можеше да откаже! — Пое дълбоко дъх и продължи спокойно: — Така че ако чувстваш, че трябва да набиеш някой за това, че е измамил доверието ти, набий мен.

Кеш отвори уста. Не се чува никакви думи. Прочисти гърлото си и внимателно попита:

— Какво стана после?

— Люк се почувства задължен да се ожени за мен. Аз му отказах.

— Защо?

— Ще ти кажа защо, мили братко. По-скоро ще отида да ловя пъстърва в ада, отколкото да се омъжа за човек, който не ме обича.

— Не ставай смешна. Люк те обича. По дяволите, обича те от години.

Очите на Карла изведнъж се изпълниха със сълзи. Опита се да проговори, но успя само да поклати глава.

— Похот — накрая каза тя, гърлото ѝ беше толкова свито, че едва успя да изрече думата. — Не е същото, Кеш. Въобще не е същото.

— Не ти вярвам — решително отвърна той. Протегна към телефона. Двете ѝ ръце сграбчиха китката му в състезание по сила, което не можеше да спечели.

— Тогава повярвай на следното — с треперещ глас рече тя. — Ако кажеш на Люк, че съм бременна, ще се кача в колата и няма да спра, докато не се уверя, че никой от вас няма да ме намери!

— Но, скъпа, ти си бременна. Бъди разумна.

— Бременна съм. Нямам нужда от благотворителност. Не се нуждаю от брак по съжаление.

Кеш трепна. Но беше прекалено късно, Карла си припомни за краткия, нещастен брак на брат ѝ с бременно от друг момиче.

— Съжалявам. Не исках да оскърбя Линда. Тя направи това, което вярваше, че трябва да направи. — Карла обви ръце около Кеш и го прегърна. — А когато ти ме взе след смъртта на мама и татко, провали и малкото шансове, които имахте. Това ме научи, че чувството за чест и благоприличие не замества любовта в брака. Ако Люк ме обичаше, щеше да се обади досега. Не се обади. Сега зависи от мен как да събера парчетата от моя живот. Това, не е проблем на Люк, Кеш. Това е мой проблем.

Кеш целуна Карла по челото, прегърна я и тихо каза:

— Скъпа, аз съм толкова сигурен, че Люк те обича, колкото съм сигурен, че аз те обичам.

— Недей! — прошепна тя с вълнение. — Ще ме накараш да се разплача. Толкова ми липсва! За мен би било смърт да знам, че той... че той не... не...

Тръпките, които разтърсиха тялото на Карла, веднага се предадоха на брат й. Притисна я по-силно.

— Поплачи си, скъпа — прошепна той, като затвори очи и зарови лице в косата й. — Поплачи за двама ни. И за Люк. Не знае какво е изгубил.

Кеш дълго държа сестра си, бавно гали косата й, остави я да се наплаче за всичките години на мечти, които не бяха се сбъднали. Когато тя се успокои, той я целуна по страната и я пусна.

— Не съм сигурен какво ще направя — каза Кеш, като извади носна кърпа от джоба си и избърса сълзите на Карла. — Но знам какво няма да направя. Няма да вдигна телефона днес и да кажа на Люк, че си бременна. Веднъж се намесих между вас и сега всеки плаща.

Сложи носната кърпа в ръката на Карла и затвори пръстите й.

— Но, скъпа, когато започне да ти личи, някой със сигурност ще спомене за това пред Люк. Тогава ще трябва да се плати дяволски скъпа цена. — Кеш се поколеба, после тихо добави: — Ако не му кажеш до Коледа, ще трябва да му кажа аз, вместо теб.

## СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

От Макензи Пийк духаше студен вятър, който вещаеше сняг. Силен порив изблъска Тен на половината път между спалните помещения и хамбара. Той сниши глава, вдигна яката на коженото си яке и влезе през страничния вход. В стаята, към която се отправи, някога се намираха амунициите за впрегатните коне на „Рокинг Ем“. Сега там държаха дърводелски инструменти. Мъжът умееше да работи с тях така, както един магьосник владее заклинанията срещу злите демони. Вратата беше заключена от вечерта, когато Карла Макуин беше напуснала „Рокинг Ем“.

След дългия работен ден в ранчото Люк прекарваше вечерите и голяма част от нощите в стаята и писъкът на режещия дърво електрически трион се смесваше с воя на зимния вятър.

Тен беше единственият човек, който се осмеляваше да безпокои Люк в бърлогата му. Напоследък дори той се колебаеше, преди да почука на вратата, молейки се упоритостта на Люк да се смекчи от доза алкохол по случай приближаващата Коледа.

— На телефона, Люк.

— Говори вместо мен.

— Направих го.

— Е?

— Кеш иска да знае дали си виждал Карла.

Писъкът на електрическия трион рязко замлъкна.

— Какво?

— Чу ме.

— Какво го кара да ми...

— Откъде, по дяволите, да знам? — прекъсна го Тен. — Върви и сам го питай.

Люк отвори вратата и сурово погледна Тен.

— Повтори ми го пак бавно — рече Люк.

— Боже, ти си самият дявол — промърмори Тен. — Слушай, шефе! Кеш Макуин е на телефона. Карла е изчезнала. Той изглежда

смята, че е дошла тук.

— В деня преди Коледа?

— Може би носи коледни курабии за работниците.

Люк погледна Тен с недоверие.

— Нали донесе курабии преди няколко години — любезно му напомни Тен. — Вероятно е решила да го направи пак. Каква друга причина може да има да измине целия път дотук?

Люк излезе от стаята, затръшна вратата, заключи я и отиде в къщата. Телефонът го чакаше вдигнат.

— Кеш, какво става, по дяволите?

— Надявах се ти да ми кажеш. Трябваше да остана през нощта в Ню Мексико. Когато се върнах, намерих бележка от Карла, че има малко работа в „Рокинг Ем“. Затова се обаждам, но Тен каза, че не е там.

— Кога е тръгнала?

— Трябваше отдавна да е пристигнала!

— Може би е решила да отиде на друго място.

— Щеше да се обади и да остави съобщение на телефонния секретар.

Люк усети присъствието на Тен зад гърба си. Обърна се и сложи слушалката в ръката му.

— Говори с Кеш — рязко рече той.

— Къде отиваш?

— Да проверя дали на южния път няма следи от малък джип. Ако не се върна след десет минути, значи съм намерил следи и съм продължил.

— Закъде?

— Към каньона Септембър.

Кална вода се плискаше от гумите на големия джип, докато Люк пътуваше с необичайна висока скорост през Пикчър Уош. Повтаряше си, че профучава като луд по пътя, защото е разтревожен, че Карла е сама в пустинния каньон, а приближава буря. Но не си вярваше. Караше с бясна скорост от страх, че тя ще си отиде, преди той да стигне дотам.

Защо бързаш толкова, момко, язвително се питаше той. Нищо не се е променило. Нищо не може да се промени. Не можеш да имаш и

Карла, и „Рокинг Ем“. Това е началото и краят на историята.

Не последва отговор, силните ръце на Люк едва удържаха на пътя джипа, тресящ се от безумната скорост.

Почувства облекчение, когато съзря малкия джип на Карла, паркиран под боровете в далечината. Спря наблизо, облече якето си и тръгна. Ярката златиста светлина на късния следобед огряваше каньона и подчертаваше всеки малък процеп в скалите, всяка малка падина и издатина — земята изглеждаше като новородена.

Нямаше следи, крило да подсказват, че Карла е била в заслона след август. Нямаше топла пепел в огъня, нямаше стъпки до вира с чиста вода, не беше опънат спален чувал в очакване на нощта, която щеше скоро да се спусне.

Беше прав. Тя нямаше намерение да остава тук. Леден страх скова сърцето му.

Толкова лесно я изпуснах! Защо не ми каза, че ще идва? Защо е изменила целия път до „Рокинг Ем“, без дори да се обади?

Изведнъж Люк разбра защо Карла не беше спряла под навеса. Като него и тя не издържаше на тишината, крещяща в душата.

Трябваша му само няколко минути, за да открие следите, които бе оставила на път за каньона. Те следваха маркировката, поставена през август. Дъждът беше отмил всякакви други следи. Люк бързаше, борейки се с желанието си да затича, и да настигне момичето, което не беше оставило друго в каньона Септембър, освен неясните следи от джип, които щяха скоро да изчезнат, щом се разрази бурята.

— Карла?

Не последва отговор. Чуваше се само воят на вятъра.

Люк претърси за следи. Нямаше. Отново се зае да огледа каньона. И този път видя само скали, борове, слънчева светлина и сенки. Въпреки това в далечината пред очите му се мярнаха някакви неясни фигури, които не се вписваха в околния пейзаж. Природните форми бяха огладени от времето и стихииите, извивка след извивка, и така до безкрайност. Формите, който създаваше човекът обикновено бяха остри, внимателно премислени линии. Беше разпознал следи от човешко присъствие и намеса.

Извърна внимателно глава. С периферното си зрение улови в далечината прави ъгли и правоъгълни сенки сред изящните извивки на каньона. Единствено необичайният ъгъл на слънчевата светлина му

позволи да види руините, скътани между дървета, сгушени в един от множеството странични проломи.

Люк се бе натъкнал на останки от времето на Колумб.

Побиха го тръпки.

Сред камънаците гореше малък огън и тънка струйка дим се виеше към облаците.

Той тръгна към руините, както беше направила и Карла преди него.

Откри я сред развалините, седнала в една порутена стая без таван. Стените бяха достатъчно запазени, за да служат като заслон срещу пронизващия вятър. Малкият огън, който бе наклала, просветваше като слънчев лъч в здрача. Тя се взираше в огъня, стиснала юмруци. По страните ѝ, подобно на сребриста роса, бавно се стичаха сълзи, които изпълниха Люк с болка.

— Наближава буря — пророни той с дрезгав от вълнение глас. — Не трябва да оставаш тук. Няма къде да се скриеш. Защо не дойдеш с мен?

Карла се извърна бавно и погледна мъжа, чието дете носеше в утробата си.

— Не, благодаря — учтиво рече тя. — Не искам да ти се натрапвам.

— Това е нелепо — рече той. — Знаеш, че винаги си добре дошла в „Рокинг Ем“.

— Недей!

— Какво недей?

— Да лъжеш. Не съм добре дошла в „Рокинг Ем“ и двамата знаем това. Ти с облекчение се събуди и видя, че ме няма.

Гърлото му се сви и настъпи тишина, докато тя го наблюдаваше със синьо-зелените си очи, които бяха потъмнели повече от друг път. Тогава устните ѝ се извиха в горчива усмивка, по-тъжна от всички, които бе виждал през живота си.

— Не се тревожи, Люк. Няма да ти се хвърля отново на врата. Най-последно пораснах. Толкова се уморих да ме отблъскваш, колкото си уморен и ти. — Тя внезапно се засмя.

Люк трепна, но тя не видя реакцията му. Беше отворила длан и се взираше в древно керамично парче. Той не издържа и ѝ зададе единствения въпрос, който може да си позволи.

— Тук ли го намери?

Карла леко потръпна и замълча. Когато Люк се зачуди дали ще отвърне, тя проговори с безизразен глас.

— Ти ми го даде преди седем години. Аз го върнах пак тук, където му е мястото. Кръгът се затвори.

Сякаш земята се продъни под Люк. В миналото непоколебимо бе вярвал, че Карла ще се върне в „Рокинг Ем“ при него и ще донесе със себе си слънчева светлина, смях и спокойствие. Тайно бе разчитал на това, пазеше спомените си подобно на скъперник, който с блеснали очи брои своето злато. Знаеше, че ще дойде денят, когато ще вдигне поглед и ще я съгледа до себе си, изпълнена с безпределна любов.

Изпита непоносима болка.

Карла се беше върнала, но не при него.

Отново се канеше да си отиде.

И никога нямаше да се върне.

— Ще продам ранчото.

Шокирана, тя вдигна глава. Болката, която съзря в очите му я прониза.

— Но... защо?

— Знаеш защо.

Карла печално въздъхна и отново се обърна към огъня, разбрала, че няма никаква надежда. Всичките ѝ мечти, цялата ѝ любов, всичко рухна.

— Кеш не трябваше да ти се обажда — дрезгаво промълви тя. — Обеща ми да не го прави до Коледа.

Пръстите ѝ се свиха около керамичното парче. Припомни си целта на идването си в каньона. Вдигна ръка, за да хвърли древния отломък в огъня.

— Не! — изкрещя Люк и светкавично се спусна, сграбчи в своята длан стиснатия ѝ юмрук, принуждавайки я да задържи подаръка му. Бавно коленичи пред нея и въпреки съпротивата, поднесе ръката ѝ към устните си. — Не ме напускай, слънчице — изрече той, обсипвайки нежните ѝ пръсти с целувки. — Остани при мен! Обичай ме...

— Пусни ме да си отида, Люк — с треперещ глас рече Карла. — Не мога да понеса да бъда бреме за теб. Не мога да понеса мисълта, че

единствената причина, поради която въобще дойде при мен, е, че Кеш ти е казал, че съм бременна.

— Бременна?!

Тъмните зеници на златистите му очи се разшириха от изненада. Той бързо разкопча якето ѝ.

— Той не ти ли... — Гласът на Карла секна, когато силните ръце на Люк се плъзнаха по корема ѝ, за да открият някаква промяна, която беше настъпила с тялото ѝ за четири месеца бременност.

— Боже мой... — заповтаря Люк с треперещ от щастие глас.

Ръцете му бавно обхождаха тялото ѝ. Не бе в състояние да проговори.

— Кеш не ти е казал, така ли? — прошепна Карла.

Люк поклати глава.

— Тогава защо, защо дойде тук?

Тръпнещ, той си пое дълбоко дъх и отвърна:

— Трябваше.

Карла го наблюдаваше колебливо. Страхуваше се да мисли, да се надява.

— Не разбирам...

— Полудях, когато Кеш ми каза, че си тръгнала към „Рокинг Ем“. Знаех, че си тук. Надявах се... Толкова много се надявах да се върнеш при мен. Каза ми, че ще оставиш моя подарък тук и никога няма да се върнеш. Кръгът се бил затворил. Какво имаше предвид? Да си отидеш и никога да не се върнеш?

Карла бавно кимна. Люк затвори очи и се помъчи да се овладее.

— Бях се заклел никога да не принасям в жертва на „Рокинг Ем“ съпругата и децата си. Знам какво прави с жените тази земя. Разказвали са ми за това, сам го преживях, когато бях много малък... — Люк бързо си пое дъх. — Винаги, когато те поглеждах, си спомнях тази жестока истина — прошепна той. — Трябва да имам или ранчото, или теб. Затова те отблъснах, макар да жадувах да се върнеш. Докато не бе се върнала, можех да имам и теб, и „Рокинг Ем“. Разбираш ли?

Карла се опита да заговори, но сълзите я задушаваша.

— Не плачи — прошепна той и нежно я целуна, сякаш искаше да изпие цялата мъка от устните ѝ и да я освободи от болката. — Всичко е наред. Когато разбрах, че никога няма да се върнеш отново при мен,



направих своя избор. Ще продам ранчото. Мога да живея без „Рокинг Ем“, но не и без теб.

Люк повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите.

— Къде искаш да живеем, след като се оженим?

— В „Рокинг Ем“.

За миг по лицето му просветна надежда, после поклати глава.

— Никога няма да поискам това от теб.

— Нали ми вярваш, че те обичам?

— Не може да има друга причина за всичко, което направи за мен. Даде ми толкова много, а поиска толкова малко и не го получи. Съжалявам за това, мила. Толкова съжалявам... Заслужаваш много повече.

Карла притегли главата му и му върна нежните целувки, които ѝ беше дарил.

— „Рокинг Ем“ е част от теб — прошепна между целувките тя. — Ако не обичах ранчото, нямаше да обичам теб. Не и истински. В началото бях по детски увлечена по теб. Харесвах те. Бях очарована от мъжествеността ти. Но това не беше любов. Сега обичам ранчото и теб. — Карла изведнъж се усмихна, сълзите в очите ѝ проблеснаха като изумруди на слънчева светлина. — Приемам те заедно с „Рокинг Ем“.

— Слънчице, искам да бъдеш щастлива. Сигурна ли, че няма да съжаляваш за жертвата?

— Както съм сигурна, че съм бременна.

Люк затвори очи.

— Щастлива ли си?

— Че съм бременна?

Той я погледна.

— Да.

— О, да... — прошепна Карла и стисна ръцете му. — А ти?

— Аз не мога да изразя това, което чувствам... Нямам... думи. — Наведе се и целуна ръцете ѝ. — Когато си отиде, аз се затворих в хамбара и направих люлка, креватче и люлеещо се конче за детето, което никога нямаше да имам. После направих... люлеещ се стол, за да можеш ти... да... — Гласът му секна. Опита се да проговори, но се чу само дрезгав шепот. — Гледах стола... и мечтаех за теб... с нашето бебе на ръце... но знаех, че никога... никога...

Люк се вгледа смутено в ясните очи на Карла. Почувства как нещо в него просветна като първите лъчи призори, преобрази го, освободи го от мрака на миналото, даде му надежда за бъдещето... Усещането бе по-красиво от всичките му мечти. Искаше да ѝ опише видението си — момиченце с тъмна коса, златисти очи и ослепителната усмивка на майка си, момче с умели ръце, синьо-зелени очи и естествената сила на баща си, мъж и жена, които споделяха щастието, което им бе подарила съдбата.

За Люк всичко бе тъй ясно, реално изпълнимо, без въпроси, без съмнения. Искаше да сподели чувствата си с Карла, да я накара да повярва, че любовта им е прогонила завинаги самотата и тъгата. Сведе устни над нейните и промълви съкровени думи:

— Обичам те, слънчице.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.